

Africanus, Tatianus et alii rationes omnes conturbant, et mare coelo miscuerint : atque utinam partim sciens, partim per imprudentiam filum temporis bene captum non interrupisset. Peccat enim, quod toties diximus, *προγεννησθῆναι* annorum xv aut xiv. Iste anachronismus committitur intervallo a templi conditu ad ejus excidium. Primum sciens prudensque regi Ammonii xv annos pro biennio tribuit, Josie xxxii pro xxxi, adversus Scripturæ auctoritatem. Imprudens autem Sedechie annos xi pro x, Athalie vii pro vi, regi Abiam iii pro ii. Postremo autem unum suffragatur intervallo ab exodo ad conditum templi, unde accrescit annus intervallo a templi conditu, ad ejus excidium. Summa, anni xi *ἀναγεννησθῆναι*. Quare a conditu templi putat annos ccccxxii ad ejus excidium, cum tantum sint ccccxxvii. Differentia, anni xv, anni scilicet illius *ἀναγεννησθῆναι* : cum autem bene desinat (excidium enim templi recte collocat in anno 3 olymp. 47), necessarium est male initium instituisse, cum illud anticipaverit annis xv. Tamen si ejus anachronismi culpam in se non admisisset, non dubium est quin ratio illi constitisset a primo anno Abraham ad excidium templi, qui sunt anni mcccxxxvii, ut quidem ipse colligit, mcccxxi autem, ut ratio postulat. Quare exodus debebat esse dcc, cum hic tantum sint dv. Nam ab Abraham ad conditum templi addendi sunt anni xv; a conditu templi ad ejus excidium sunt detrahendi, sed paulatim, singuli regi Abiam et reginæ Athalie, decem regi Ammonii, singuli regibus Josie et Sedechie: quia labes commissa esse intervallo postremo *κατὰ προθήκην*, et hoc intellige de intervallis sacre Scripturæ. Ea enim peccant *προγεννησθῆναι* ab Abraham ad conditum templi, *μεταγεννησθῆναι* a conditu ad excidium. Intervalla autem exoticæ historiæ recte habent. Nam certum est, a prima olympiade retro ad excidium Trojæ, esse annos cccvii, et ab eadem olympiade, ad aliud quodvis intervallum, nihil peccatum esse, propterea quod Eusebius ad exoticæ historiæ canones sacram historiam accommodat, non autem exoticam ad sacram.

Col. 287. *Moses in Sina monte*. In primo codice Palatino, in quo isthæ periocha triennio ante legitur, sæpe laudatus antiquarius, referente Salmasio, ita annotavit: *In codice novo infra scripta historia ponitur inferius ad Moysen numerum 2; in antiquo vero codice ponitur, ut hic*. Quod sane, pergit Schurzleischius, verum est. Nam in tribus reliquis PPP. et Sichardina quoque editione,

ad eum numerum, qui est Abrahamiticus 507, hoc gestum refertur. Quod si posteriorem lectionem admittendam censeamus, quo tamen a Græca etiam sylloge discrepat, Moysen in Sina divino iterata vice aspectu eo anno unum deesse, intelligamus necesse est, cum videlicet decalogo, Israelitis a Deo datus, ipsis ejus ministerio esset offerendus. Sed, ut dixi, altera lectio verior. Nam chronicum quoque paschale p. c. ed. Rad. ante annum *ωλ' τῆς ἐπαγγελίας Μωσῆος θεοσχεματίας*, inquit, *ἐπὶ τοῦ Σιναιτος ὄρους ἤϊσθη*: quæ, si numero ovii adjungenda esset, post illum 430 annum repositionis omnino contigisset.

Col. 289. *Hercules Desanaus*. Fixit locus iste editoribus, alisque magni neminis litteratis eruce. Nobis, quæ vero proprior, sit lectio, atque allusio ad fabulam, illuxisse in animo est. Sed primum quid illis visum antea fuerit, dicamus. Scaliger, cum in Latino *Desanaus*, in Græca autem sylloge *Δωδῆας* legisset: Unde, inquit, tanta discrepantia sit, causam non displicio. Neuter mihi notus. Deinde Hercules *Μιλλαρατος* Phœnicibus dicebatur, teste Philone Bybliensi, non Diodas. Quare hoc valde suspectum mihi. Pro *Desanaus* Ludovicus Vives legit *Delphinus* lib. xviii, cap. 12 *de civit. Dei*. Tum, quid Phœnicibus cum Cappadocibus? Aut quis eultum illius Herculis ex Phœnicia in Cappadociam transtulit? Denique, an isti Elienses in Mesopotamia, ut Sext. Aurelio: *Nocturna vero Eliensi ad Singaram pugna*. Omnia quidem mihi incomperta. Non magis mihi notî Elienses, quam Hercules *Desanaus*, aut *Dosonaw*, ut habet Marrianus, aut *Desinaus*, ut alii codices. In Græcis pro *Elienses*, est *Ἰλιών* qui sunt Trojani. Apud Hesychium legitimus, *Δορσάνης*, *Ἰραλλίης*, *παρ' Ἰνδοίς*. Sane *Dorsanes* proxime abest a *Dosonaw*, quod legitur apud Marianum. Sed meliores codices scripti habent *Desanaus*, et Indi non sunt Elienses aut Cappadoces, et controversia non tollitur varietatis, quod *Δωδῆας* in Græcis, in Latinis *Desanaus* legitur. Hæc Scaliger. Persuquitur Bochartus in Chanaan lib. i, cap. 14, vultque e Græca illa apud Scaligerum lectione *Δωδῆαν*, in Latino etiam pro *Desanaus*, restitui *Diodan*, Phœnicium *דודא*. Quod nomen ait ab amore factum, ut Hebræa *David*, *Dodo*, *Dodoi*, etc., ac porro Herculi, suo cognomen inditum a Phœnicibus, quia invocabatur a proetis, et ex illius nomine pendere putabatur felix successus in amoribus. Gratis isthæc dicuntur, et sine auctore. Aliter Salmasius, atque ex eo Schurz-

leischius disputant. Pro *Δωδῆαν*, hic ait, vocabulo sine dubio corrupto, legendum e Salmasii mente, *Δωδῆαν*, *Desonau*s enim et *Desonau*s in Latino est; in Sichardi editione, *Desinas*; in primo Palatino, *Desinaus*; in quarto, *Dosonau*s, al. *Desonau*s. Syncellus scribit *Δωδῆαν*. Emendant quidam *Βωδῆαν*, quo inclinât etiam Goarus pag. 44 notarum. Cum secundo occurrat vox illa, et *Desonau*s, et *Desenau*s, et *Desanaus* mss. legunt. Pro *Ἰλιών* in Latino ibidem est, *Eliensibus*, aut *Elyensibus*: vetustiores tamen codices *Delis* legunt, quasi scriptum fuerit in Græco *Δελίων*. Sed omnino *Ilenses*, non *Elienses* scribendum est, quanquam Goarus quoque in aliis codicibus apud Syncellum *Ἰλιών* legi animadvertat. Neque enim *Ἰλιών* quoque et *Νόδῆαν* idem sunt. Salmasius aliquando suspicabatur, *Elienses*, vel *Ellenses*, potius scribendum esse e Stephano. Ille enim ita: *Ἐλλῆα κίριον Ἀσίας, Ἀπείρου βασιλέως ἑμπέρον. Τὸ Ἰλιών Ἑλλάος*. Inde ergo, ait Salmasius, apud Latinos forte fit *Eliensis*, vel *Ellensis*. Statim tamen subjunxit se putare, quia in Græco textu *Ἰλιών* exstat, *Ilensibus* veram esse lectionem, atque ita rescribi oportere. Denum in notis posterioribus mandat ad Seldenum *de diis Syris* syntagmate i, cap. 6, pag. 187. Hebraicum vero nomen *Dosonau*s esse putat, cum filii *Dosonon* memorentur II Esdræ v, 31; minime autem hæc pertinere *Diomus* nomen, quo pater Herculis appellatur etymologo voce *Ἀνδρόμυτος*. Sed quia historia hactenus incomperata est, nullisque aliis veterum scriptis prodita, hæc ipsa pro meris haberi conjecturis jubet.

Licet itaque et nostras attingere. Scilicet in confesso est, *Ilenses* hic dici *Ilîi*, sive Trojæ incolæ; apud quos illa Herculis memoria perdurabat. Atqui *Ilenses* non alio quam odioso Herculei animo et cognoamento norunt. Cum enim ipsismet hostibus, qui Trojam funditus everterunt, Achilli, Patroclo, Antilocho, atque Ajaci divinos honores deferrent, et rem sacram facerent, nunquam adduci poterunt ut Herculem venerarent. Causam hæc Strabo lib. xii, pag. 891, ex eorummet fabulis pratexit, *μυθὸς ὑπὲρ τῆς ΗΣΙΟΝΗΑ καὶ τοῦ κίτους*, quod mercedem de HESIONA a ceto liberata exigeret. Res nota e mythographis. Hyginus cap. 89: *Hercules et Telamon, cum Colchos Argonautæ erent, eodem Trojam, ad locum ubi religata erat Hesione ceto devoranda venerant, et cetum interfecerant, Hesioneque patri pactis legibus reddunt, ut cum*

inde redissent, secum in patriam eam adducerent. Quod et ipsum Laomedon fraudavit, neque Hesione reddere voluit. Itaque Hercules ad eos, navium comparatis, ut Trojam espugnaret, venit, et Laomedonem necavit, etc. Paria habet cap. 31, quæ Palephatus cap. 38 exponit de Cetone rege Asiæ potentissimo, cui vectigal Trojani pendebant, ab Hercule occiso. Ut se res haberit, nihil est certe aliud ab Hercule in Trojam perpetratum, ex quo odia in eum exercere Ilenses debuerint, quam Hesionea isthæc, ut ita dicam, vindicta. Quod igitur ait Eusebius, apud eos peculiare illud cognomen *Desonau*s vel *Desionau*s habuisse, et non potuit ad insigni alio facto, ita verosimillimum est, ab *Hesiona* derivatum, dictamque vulgo *Ἡσωνεία* vel *Ἡσωνία*. Ejusmodi alia sunt apud Pausaniam atque alios exempla nominum, quæ Herculi veteres pro re nata indiderunt. In presenti summa litterarum cum Latina lectione conformitas, maximi ad probabilitatem momenti est; nam *D* litteram, quam Latini perlique codices præponunt, ex Iliariorum videtur vitio aspiratione *H* in *D* commutata. At non satis bene, inquit, cum his quæ notat Eusebius, tempora liberatæ Hesione conveniunt. Ego isthæc ceto pro mythographorum arbitrio aliis ætatibus assignari: et cum cætera parum distent, etiam ad aliorum sententias Eusebium suas de more rationes componere. In textu tamen præter nomen *Ilensibus*, quod et Parmensis mss. pro *Eliensibus* præfert, nihil mutare aliud placuit.

Addere tamen de *Desonau* liceat, quod Fourmont lib. ii, sect. 6, hunc putat eundem plene esse, qui *Δόρσανης*, sive *Δορσάνης* *Ἡρακλῆς παρ' Ἰνδοίς* Hesychie lib. v, dicitur. Porro Iadorum nomine Arabas designari putat, vultque *Dorsanes*, *Dosonans* et *Desonau*s parum purumque esse Arabum *Dousanaa*, quod significat le seigneur de Sanaa.

Col. 291. *Erysithone*. Male Pontacus legerat ab *Erisithone*: addit Scaliger filio *Cætopis*, quod hic loci veteres libri non agnoscunt. Vitiose prætere legunt ex Cedreno *τὸ ἐν Δελφῶν ἱερὸν Ἀπόλλωνος Διῆλον ἐπὶ Ἐργιθίου ἱεροῦ Κέρκωτος ἱερὸν* pro *ἱὸς Κέρκωτος*: ut tacem *Ἐργιθίου* reponendum pro *Ἐργιθίου*. Recurrit eadem historia post annos undecim, ad quem locum plura.

Ibid. *Cherres*. Hunc neque vetus Syncelli chronicon, neque Josephus, neque Africanus regem Ægypti norunt: non tamen idcirco com-

mentum Eusebii putandum est, cum nescias a quo ille acceperit.

Ibid. *Chrotopus*. Hunc Jaso patruo successisse tradit Pausanias in *Corinthiacis*, cap. 16.

Col. 289. *Areopagus*. Si que et nos adducimus ex Synkello propria Eusebii sunt verba, damus Scaligero, fidelius potuisse converti Latine, *Areopago nomen impositum est, iudiciorum locus constitutus*. Verum aliter videtur ab eo scriptum, ac ferme ut est apud Hesychium, Ἄρειος πάγος, τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον (vel δικαστήριος ὄνομα) καίστερ. In reliquis Scaliger ipse vitiligat. Disputat preterea satis prolixè de Areopago, quod primum Πάγος, hoc est *saxum*, tantum diceretur; postquam vero Mars ibi causam dixit, *Martis saxum* vocatum sit. Suidas duplicem ejus vocabuli rationem affert, alteram, quia *Mars defecit ibi hastam*, ἴαχε τὸ δόρυ ἐκεῖ: alteram, quia πάγος sit in loco editiore τὸ δικαστήριον, Marū, qui cadibus præest, adjudicatum. Aliter Eschylus in *Eumenid.* vers. 690. Sed nullus iter dicendi finis, si omnia persequi velimus. Quæ huc maxime pertinet, vetus illa est questio, num recte Eusebius ad Cæropem referat Areopagi institutionem. Sunt enim alii, qui Solonis demum tempore, id est, post nongentos ferme annos, iudicium istud constitutum affirmant. Ex his est Lucianus Anachartide, ubi ipsum Solonem inducit, de Areopago a se constituto sibi plaudentem. Lucretius autem Cicero lib. 1 de *offic.* cap. 23, ubi istud laudibus extollit Solonis consilium, quo primum constituit *Areopagita*. Nihilosecius eorum, qui cum Eusebio faciunt, sive rem altius, atque a Cærope maiore repetunt, gravior auctoritas videtur. Primo Aristoteles, qui lib. 11 *polit.* cap. 10, Soloni in laude ponit, quod *cum antea essent, senatum Areopagiticum et magistratum electionem non sustulerit*. Deinde Apollodorus lib. 3, ubi Dædalum, qui sane ducentis fere annis Solone est antiquior, iudicatum in *Areopago* et damnatum tradit. Denique Pausanias qui in *Atticis*, cap. 28, ac rursus in *Messenicis*, cap. 5, atque alibi, iudicia illa, immani ante Solonem spatio habita refert, que singillatim hic recensere longum esset. Cætera de Areopago vulgatissima sunt. Porro autem hæc apud Eusebium periocha ante novem annos, sive ad ipsum numerum 500 a Scaligero refertur. Pro *Areopagus*, in veteri codice legi *Arius pagus* notatum Palatino antiquario apud Salmasium.

Col. 289. *Vitis inventa*. Atque hæc Scaliger

historiam quinque annis anticipat: Palatini, mss. tribus duntaxat: nostræ autem, atque adeo Pontacæ recensionis Parmensis quoque ms. suffragatur. Pro *Dionysio*, quemadmodum rescripsimus, male libri alii omnes habent *Dionysio*. Porro autem elsi ipse dicitur Semele filius Nonno, Cedreno, Malale, atque aliis, annotante Schurzleischio, nihil dubium est tamen, scriptum ab Eusebio, quemadmodum et Syn-celliani codices ferunt, οὗτ' τὸ ἐκ Σημέλης, non utique ille *Semele filio*.

Col. 289. *Cranæus*. Quatuor Palatini mss., teste Schurzleischio, post duos adhuc annos hæc differunt; Seymnus tamen Chius non, ut illi videtur, Cranæum Cærope veteriorem facit vers. 560, ubi ait habitatores Athenarum,

Κρανῶδες καλεῖσθαι, μετὰ δὲ ταῦτα Κερκοπιδας, Κέροπος δυναστεύσαντος. Sed quia Κρανῶδες exponitur *asper et sterilis*, quæ soli Attici indoles fuit, Seymnus, non a Cranæo Athenas, sed ab Athenis Κρανῶδες nomen accepisse Cranæum, Cæropis successorem, sentit. Affert hæc quoque Eustathius causam ad Dionysii vers. 423: Κρανῶς μένος ἢ Ἄττις... διότι τραγία καὶ τὸ πλεῖστον αὐτῆς ἔρπον ὑποπέποιται, quod *aspera sit, et montibus subjacent*.

Col. 289. *Apteras*. Pausanie, quem et Scaliger laudat, in *Phocicis*, cap. 3, hic Πτερὰ; dicitur, a quo πτεῖν Κρητικῶν προσθήκη γράμματι; Ἀπτεράους φασὶν ὀνομασθῆναι: *Creticam civitatem, una littera addita, Apteras aiunt appellari*. Dictum proinde recte utroque modo, ut illa sunt, que notat Holstenius, exempla ad Stephanum in voce Ἀπαργίς: scilicet, πτεῖον et ἀπτεῖον, Πασὶς et Ἀπατος, Τάρνα et Ἄταρνα, Σπιδέλον et ἀπιδέλον, Μάρδοι et Ἀμαρδοί, etc. Vide Scylacis Caryandensis periplum voce *Creta*, atque in eum locum Vossii, Meursii, Schurzleischii, atque aliorum notas: Ausonium quoque, et Stephanum.

Col. 289. *In secunda Ægypto*. Ignorat Scaliger hic additum *secunda*, quod cum retineat in subsequenti periocha, non tamen ullam esse *δεύτεραν Ἄγυπτον*, ut putavit Hieronymus, sed *δεύτεραν Ἰώ*, id est, Jasi filiam, in Græcis ad eum locum dici, indeque natam hallucinationem contendit. Ego duo tantum, que in oculis incurrunt, reponam. Primum, nihil hic dici de Iō, quæcunque tandem illa fuerit, sive Inachi, sive Jasi filia; et in libris tamen mss. æque atque editis, *secunda* haberi: in iis, inquam, qui periocham hæc refinent: sunt enim alii qui

eam plane omittunt. Alterum, eo ipso filo Ægyptiorum constare, secunde sive τῆς τρίτης Ἄγυπτι reges debere intelligi, Telegonum scilicet, deinde Epaphum: alioqui si Ægyptum ἐπιπέδον; intelligas, et τὸ *secundum* alio referas, minime sibi, neque cum historia Eusebii constabit, qui et Cherrem per annos 45 et duos alios uno eodemque tempore dixerit Ægyptum reges tenuisse. Denique res clamat ipsa: et Scaligerum omnino fugit ratio. Sed neque illud vero simile videtur, quod ait, Orum, quem Eusebius facit Telegoni patrem, non posse esse alium ab eo quem posuit num. 421, qui est nonus hujus dynastie apud Africanum: ut dubium non sit, si Ori fuit filius, alium Orum esse non posse præter hunc. Ego non satis hene tempora convenire arbitror: nam centum plus minus a patre annis demum regnare filium, ægre adducor ut credam. Ille Orus Hieronymo dicitur, hic Or. Demum neque *διοργαία* est, ut Scaliger nimis temere vocat, quod septimum ab Inacho Telegonum dicit, neque enim convinci veteris aliejus scriptoris auctoritate potest: cumque ipsimet in diversa abeat, qui Inachi progeniem enarrant, Apollodorus et Pausanias, nec tamen Telegoni verbo tenus meminerint, manifesto indicio est, Eusebium ab aliis, qui minime supersunt, auctoribus hæc accepisse.

Col. 291. *Deucalionis filius Dion*. Liqueat ex Græco, quem laudamus, textu mimime Deucalionis filium Dionysum, sed Amphityonem dici: cujus temporibus ille in Atticam venit. Id ipsum ex Pausania in *Atticis* ac *Phocicis*, Apollodoro, Harporatione, Suida, atque ipsius demum Eusebii subsequenti periocha compertum est quam quod maximo. Culpæ igitur vertemus id saneto interpreti, ut Scaliger et Meursius faciunt, qui verbis prioribus κατὰ Ἀρρακῶνα, vel prætermisiss, vel redditis Latine hand fideliter, *his temporibus*, Dionysum Deucalionis filium nobis obtulerit? Equidem haud puto; magis autem verosimile existimo, alia atque exhibet Syn-cellus, fuisse in Hieronymiani exemplari Eusebii concepta verba: quod utrumque textum sedulo contendenti perspicuum erit. Nihil porro ille hic dixerit de filio Deucalionis Amphityone: atque ipse adeo Hieronymi sententiam ab his inchoarit, *Dionysus, verum non ille Semeles filius, etc.* Meis certe non inasuetis Hieronymi stylo auribus, nihil ac magis insolens παραπλοῖα, ne dicam contradictione manifesta, *Deucalionis filius Dionysus, verum non ille Semeles filius; po-*

rinde ac si fabulam de Dionysi ortu ignorans, neque hoc sciret quod diceret, si Deucalionis filius fuit, ex Semele esse non potuisse. Dejerare itaque ansim, ab Hieronymo priora duo illa verba præscripta non esse. Si quid video, ad subsequentem proxime periocham spectant, suntque illis *Atheniensium* ut, *Amphityonem*, subdenda, *Deucalionis filius*. Ila ibi pridem in Hieronymiano exemplari scripta existimo, sed ab imprudente librario, facile quod lineam excederet, huc perperam revocata. Fortasse etiam ex parte possunt laudari testes Palatini alii quot codices mss. qui, referente Schurzleischio, ab his videtur incipere, quemadmodum dicebamus, *Dionysius* (leg. *Dionysus*), *verum non ille Semele filius, cum in Atticam, etc.* Nostri, ut nihil dissimulemus, communi illo errore peccant. Jam vero quod attinet ipsam fabulam, Meursius pellem *himanti*, pro *capra*, vertendum fuisse contendit. Tritum quoque illud Stephani Σημαχίῳσι δὲ τῆς Ἀττικῆς, κ. τ. λ. *Semachidae, populus Atticus, a Semacho, cujus filius Dionysus hospitio exceperet*. A quibus ipsius sacerdotes. Pausanias *Atticor.* cap. 2 inter alias fictiles statuas in cella ad Bacchi fanum repositas, Amphityonem quoque memorat, qui ἄλλοις τε θεοῖς, καὶ Διόνυσον convivio exceperit. Cætera ibi videsis. Scaliger periocham istam quadriennio post collocat: qua de re antiquarius Salmasianus in primo Palatino, *superscripta historia in novo codice ponitur ad num. 7 Cranai superius descripti; in veteri vero codice ponitur ut hic*: scilicet Abrahamiticum 320.

Ibid. *Templum Delii*. Nondum recte hujus indolem libri, mentemque Eusebii cepisse videtur Scaliger, cum nescire se ait cur isthæc *περιοχῆ*, que eadem est atque illa superior notata ante annos duodecim, hic repetitur, aut cur ibi locum habeat, si hic ponenda erat. Nempe, quod sæpe alibi monuimus aliarum historiarum exemplis, diversus situs regum Atticorum apud diversos auctores erat, eaque causa est, cur idem eventus eodem intervallo ac distantia temporibus, ex aliorum opinione replicetur. Revera juxta mar-moris primi Arundeliani rationes, Apollinis Delii templum in hæc tempora, sive etiam post duos tredecim annos, incidit, quo demum loco, sive ad 4 Amphityonis etiam ab Scaligero recensetur. Ita et in Palatino primo ms. antiquarius, *superscripta historia ponitur in novo codice ad. n. 1 Amphityonis, in veteri posita est ut hic*: scilicet ad Amphityonis 4. Porro iterum male

Pontacus aliique editi vetustiores libri, *Eristhone* legebant, pro *Erysiehthone*. Denique Schurzleischius ait, *templum Deli*, in *templum Delii*, primus Pal. et Sichardina editio mutant. Fortasse potius legendum, *templum Deli Apollinis Delii*, quae lectio Græcis satius responderet. Goarus, Syncelli interpres, veritit *Delium Apollinis Delii fanum*, subobscurum. Nam et aliud erat templum Delii, in oppido Bœotia, ad honorem Delii Apollinis exstructum, de quo Stephanus ΔΗΛΙΟΝ, et Strabo lib. ix agunt. Erat etiam alterum, priori antiquius, in Delo insula, quæ, fide Sophiani, Κῶλος hodie vocatur, quamquam Bœoti, teste Plutarcho in *Pelopida*, a suo Delio Apollinem Delium derivarint.

Col. 291. *Epaphus*. Diximus ac de re plura superius (col. 273) ad num. 279, quæ huc referas. Adde isthæc ex Hygino cap. 149: *Epaphus oppidum primum Memphim, et alia plura constituit*. Et 275: *Epaphus Jovis filius in Ægypto Memphim suppl. condidit*. Laetantius ad *Thebaidos* iv, 737: *Jupiter Epaphum, qui hoc petiverat, in Ægyptum oppida committere, ibique regnare jussit*. *Oppidum Memphim et alia plura constituit*. Cætera scis, Epaphum atque Apin unum eundemque esse: Eusebium vero hæc juxta varias veterum opiniones laudare. Schurzleischius in tralatitia questione de Io prima et secunda (quas ostendimus confusas inter se ab antiquis) demum versatur, ut minime constare sibi Syncellum, atque adeo ipsum Eusebium monstrat. In fine: Plura, inquit, de tota re fortasse sciremus, si Eugamonis Cyrenaici scriptoris, *τηλεγονία* cuius meminerunt Suidas et Eustathius, ad nostra pervenisset tempora. Cæterum ad numerum 528 Epaphi historia refertur a Palatino primo: et subscripsit libi, more suo, antiquarius, qui cum codicem recensuit, *suprascripta historia in codice novo ponitur ad numerum 11 Ægyptiacum* (id est, Abrahamiticum 524, quemadmodum habetur quoque in editione Sichardina); *in antiquo codice ponitur ut hic*.

Col. 291. *Armais, qui et Danaus*. Josephus (ex Manethone loco sæpius laudato) quem *Armain* Danaum vocat, minime quidem, ut putat Scaliger, inter Ægypti reges censet, sed fratrem dicit quarti ab hoc regis Sethosis, qui eum etiam comœssa auctoritatis particula male abutentem, in ordinem postea redegit. Quem vero ad hunc locum ponit, vocat *ἀρκίως Armain*, nullo addito cognomento, eique annos tantum quatuor et

mensem unum ascribit. Hæc summa ratio est ob quam Eusebio improprietat Scaliger totam xviii dynastiam susque deque permiscuisse, ut Argivorum et Danaï, qui Argis imperavit, tempora in hunc Armain convenirent. Sed falso, subdit, persuasit Josepho Apion, Josephus Eusebio, Danaum esse Armain, cum Danaï initium conveniat anno 26 Acherris decimi regis xviii dynastiae: hoc nomine pessime de Ægyptiaca chronologia meritis est Eusebius. Scilicet ex Africanis hypothesi Scaliger disputat: sed quo demum loco, aut quibus argumentis ostendit, eam vero propius accedere? Acherris, sive Aechcheri, non nisi duodecim annos Josephus atque Eusebius tribuunt, Syncellus ipse solos viginii quinque: non ergo ex eorum rationibus possunt initia Danaï in ejus regis vicium sextum concurrere. *Armaus* autem iste *Danaus* plane juxta Eusebii seriem in vetere apud Syncellum chronico appellatur, anni tamen et novem ascribuntur. Uno verbo qui Ægyptiam chronologiam tradunt scriptores antiqui, si qua in parte unus atque alter consentiunt, in reliquis ipsimet, aliique omnes ab invicem discrepant. Porro quæ *ἀλαφροία* est, de rebus, quas plane ignores, et quibus erudendis plare impar sis, cum aliorum contumelia tanquam ex tripodè judicare! Vide quas demum conjecturas circa Danaï ætatem doctiss. Perizonius per dimidium fere caput 16 Ægyptiacæ. originum faciat, et post quale studium, in incerto herere se adhuc profiteatur. Repetam, quod sæpius dixi, Eusebius de rebus Ægypti alius usus est monumentis ab his que nunc superant. Habeto nunc que Schurzleischius ad hunc locum annotavit: *Armais*, inquit, hic in Palatino primo vocatur *Armaus*, Sichardi editio *Armaus*; habet, quemodo alibi *Boleus*, et *Museus*, inemendate exarata, in ea leguntur. Eundem cum Goaroputo, in Eusebii Scaligeranis collectaneis, tam lib. i, p. 29, quam lib. xi, p. 112, vitiose legi ΑΡΜΑΙC, *τροσιλλέδους*, etsi editis Josephus, lib. i contra Apionem, p. 4041, prodit, *ἐστὶ μὲν Ἀκτιχρία ἑτέρος Ἀρκαιὸς τέσσαρα ἔτη, καὶ μήνα ἑκατόσταντος*; Georgius enim Syncellus p. 160, eundem etiam *Ἀρμαστὴς* vocavit. Africano apud Syncellum p. 72, *Ἀρμαστὴς* nuncupatur, et Eusebio p. 73, *Ἀρκιὸς ὁ Δαναὸς*. Si igitur *Ἀρμαστὴς* illud displicet, vulgataque lectio videtur esse melior, in ultimo etiam Syncelli loco *Ἀρκαιὸς* legendum erit, pro depravato *Ἀρκιὸς*, quemodo in libris editis etiam, *Ἐρφέρα*, pro *Ἐρραία*, non

raro invenitur. Danaum eundem cum Pelasgo esse, reputat Salmasius ad Solinum p. 403 ed. Parisinæ: quod mihi tamen non persuadet. Si enim Pelasgi ante Cæropem, ut Strabo aliique tradunt, Athenas tenuere, annisque ante Danaï regnum fere 70 Cærops Athenas occupavit, non video qua ratione Pelasgus et Danaus unus idemque homo esse poterint. Eustathius ad Dionysium *Ἡεργ.* vers. 232, p. 43, *Ὀμόνομος δὲ*, inquit, *ἡ Ἀθήνας Ἀθήνας, τὸ Βῆλον, τὸ Δαναὸς ἀδελφῆ*. Reliqua de Danao apud mythographos quaerenda sunt.

Col. 293. *Thot, filius Trismegisti*. Hæc minime habet Scaliger ad hunc locum; sed pro his inferius ad annum Ramessis viciesimum quartum, *his temporibus Tat filius Hermetis Trismegisti fuisse dignoscitur*: quemadmodum et tres Palatini mss. duoque alii Pontaco laudati habent. Sane, ut plerique alii omnes libri Pontacænae atque adeo nostræ recensionis faveant, minus certe recte *Cath* legant pro *Tat*, quod reponi velim. Qui Græcis Ἐρμῆς et Latinis *Mercurius*, Ægyptiis *Thoth*, *Thout*, sive *Thoyth* dicitur. Cicero *de natura deor.* lib. iii, cap. 22: *Quintus (Mercurius) est, quem colunt Phœnæci, qui Argum dicitur intercessisse, ob eamque causam Ægypto præfuisse, atque Ægyptiis leges et litteras tradidisse. Hunc Ægypti Thoyth appellant: eodemque nomine anni primus mensis apud eos vocatur*. Vide et Laetantium *de falsa relig.* lib. i, cap. 6, et *de ira Dei*, cap. 11.

Col. 291. *Lacedæmon condita*. Minus correctæ (referente Schurzleischio) est in primo Palatino hæc periocha, *Lacedæmon conditur a Lacedæmone Semelæ filio*. Interim hic ipse error indicio est, necque ipsum bene habere in haecenus impressis *Semela* nomen, quod, utpote magis obvium, a librariis substitutum videtur. Carte nullus velerum, Scaligerum teste, prodidit Lacedæmona Semelæ filium fuisse. In Græcis dicitur τὸς ἐκ Μεσσηνίας: quod nullus ferme dubito, fuisse redditum Latine ab Hieronymo, *Messene filio*: tametsi in eo fortasse fuerit hallucinatus, quod Messeniam Lacedæmonis patriam pro matre ejus acceperit. Pausanias in *Laconic.* c. 1, de Eurota loquens: *Hic, inquit, cum e villa decessisset, nulla suscepta virtili prole, regnum Lacedæmonis reliquit*. Erat hic quidem, *μητρὸς μὲν Ταυχέτης, matris Taygeta genitus* (a quo mons nomen accepit), *patriam vero Jovem ei fuisse fama prædicabat: uxorem autem duxerat Spartam Eurota filiam, etc.* Hanc ex Messene existisse, nihil du-

bium est: nam et pater Eurotas Μεσσηνίος dicitur Dionysius perieget. vers. 411, atque Eustathio in eum locum. Par adeo est credere, Messenium fuisse etiam Lacedæmona, qui Messenii Eurota filium duxit. Atque id voluerit significasse Eusebius, scribens Lacedæmona ἐκ Μεσσηνίας, *Messenium genere*, Lacedæmonem condidisse, Hieronymus, quæ ejus erat in his diatandis prophanitia, dici pariter *Messene filium*: μεταθεταίως, autem erravit, qui *Semela*, pro *Messene* supposuerunt. Cætera quæ huc pertinerent ex altis auctoribus nota sunt. Vide quæ et nos supra ad n. 294 annotavimus. Scaliger hoc gestum uno anno antoverit, Petavius uno itidem postponit.

Ibid. *Erichthonius*. Homerus in *Bœotia*, annotante Scaligero:

Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶρον δούκτιμονο ποικίλορον,
Δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὄν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ, τῆς δὲ Κέκροπος ἄρουρα.

Ibi Eustathius, τῶς δὲ αὐτῶν καὶ Ἐργυθιδίου φασιν, x. τ. l. Videmus Apollodorum quoque lib. iii, p. 186, et Pausaniam in *Atticis*, c. 2. Quæ subnectuntur verba, *his regnantibus fuit*, merito, ait idem Scaliger, in Græcis non habentur: quid est enim, *Erichthonium*, *Erieththonio* et *Arma regnantibus*, fuisse?

Ibid. *Ramesses*. Schurzleischius ait: *Ramesses hic, Ramestes vocatur in primo Palatino, quemodo etiam in obelisco apud Ammianum Marcellinum lib. xvii, c. 4, Ραυεστὸς exstat*. Et notat ad codicem Palatinum istum antiquarius, ita etiam in veteri libro fuisse lectum, in novo vero *Reoneses*. Ceteri PPP, et Sichardina editio *Ramesses* legunt. *Ἀρμαστὴς*, ex Eusebio vocatur Syncello. Idem ex Africano eum *Ραμιαστὴν* nuncupat pp. 72 et 155 et 160 ed. Par., prout legitur etiam in Josepho: qui lib. i contra Apionem de hoc rege ita: *Τὸς δὲ Κέκροπος καὶ Ραμιαστὴς, Ἡρακλῆν καὶ ναυτιλῆν ἔργον δόνασαν*. Lege, τῶς δὲ Κέκροπος, ὁ καὶ Ραμιαστὴς. Infra enim Josephus ait, *Δέγει γὰρ, ὅτι ὁ μὲν Κέκροπος ἑκαταετο Ἀθήνας, Ἀρμαστὴς δὲ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Δαναὸς*. At Josephus tamen hunc Ramessem præterea confundere videtur cum illo, qui paulo ante præcesserat, et e vulgata quidem Josephi scriptura, *Ἀρμιαστὴς Μικραῶν* vocatur, atque, *ἔτη ἑστ' καὶ μήνας β'* regnasse, traditur: eum hunc Ramessem Eusebius et Syncellus per 68 annos imperitasse velit. Charax apud Stephanum id ΑΙΠΥΠΤΟΣ, ann. imperii 43 ei attribuit. Βῆλον καὶς et Pau-

saniæ Achaicæ. c. 21, et Eustathio, quod notatum est supra. Th. Ryckium in aliquot codd. Eusebianis *Amnesis* invenisse, ut patet ex ejus ad Tacitum animadv. p. 51. Sed et LXX interpretibus ἡ Παρμεσση memoratur Gen. XLVII, 11. Ab isidem πόλιος Παρμεσση conditus Exod. 1, 11 enarratus est. Pro *Egyptus* antiquarius legit, atque ita est in Sichardina editione. Imo in ipso Syncello p. 160 ed. Paris. legitur, Παρμεσση ἡ καὶ Αἰγύπτιος. Etiam hoc obiter addo, humani aliquid pati Berkelium, ad Stephanum notis, p. 34, quando ait, ita, ut ipse quidem affert locum Eusebianum e Seldeno, eum ab ipso Seldeno esse emendatum. Nam capitulum illud Seldeno non deprempserat, ut reputabat Berkelius, e libro Eusebii posteriore, sed e priore, p. 29 sylloges Scaligerania, ubi isidem verbis habetur, quemadmodum etiam apud Syncell. p. 155 ed. Par. Porro periocha illa, *Egyptus, quæ prius Aeria dicebatur*, et cætera, in veteri primo Palatino habetur ad num. 536, ad quem collocatur etiam in Sichardina editione. In eodem quoque codice legitur, *ab Egypto sibi regnante*; unde Salmasius coniecit, forte legendum esse, *ibi regnante*. Sichardina editionis scribit, *tunc ibi regnante*. His adde laudatos Scaligero Stephanum, Eustathium in Dionysium, Apollodorum, etc.

Solidam hanc periocham (*Apollo de Latona nascitur, non ille cuius consueverunt oracula consuli, sed qui cum Hercule servavit Admeto*) de Apolline Scaliger (et cod. Armeniac.) prætermittit. Cum vero et pridem in proemio Eusebii, et inferior ad num. 663, ejusdem fabulæ mentio sit, a Clemente quidem Alexandrino ibi laudato Eusebium accepisse non diffidetur, quæ sunt, inquit, ex quodam vetere poeta, quæ non multum ab his aberrant :

Ἀρμόδιο δὲ ἑνὰς θητεύει Φοῖβος Ἀπόλλων
Σὺν τῇ καὶ Πραξάει κρατερῶ μέγαν εἰς ἑναυτῶν.

Nihilosecius Heruleum cum Apolline Admeto servivisse, tantum ait abesse, ut uspiam legerit, ut ne unquam Admeto servivisse meminert. Tu recole quæ ad eum proemii locum notata sunt nobis, quibus adde ex Fulgentii mythologico lib. 1, cap. 27, isthæc : *Si igitur Admetus Apollinem atque Heruleum petiit, qui et ad currum leonem et aprum junxerunt, etc.*

Col. 291. *Areas et Callisto*. Neque hoc recte Scaliger *Callisto*, pro *Callistomis* aut *Callistis* legit. Sic appellant Arcadis matrem laudati Schurzleischio veteres scholiaste, Callimachi

ad hymn. c. 4, Δία vers. 41, et Theocriti ad idyl. 1, vers. 3. ac demum Pausanias in Arcadicæ. cap. 4. Verum Eustathius ad Dionys. p. 79 et ad Iliad. β Θρηπσοσση; pro *Callistis* filium eum dicunt, quæ, inquit, vir doctus, Istri quoque sententia fuit, ut ex Stephano in voce Ἄρκας; appareat. Neque enim mutanda ibi cum Holstenio lectio vulgata, quam mss. constanter servant, cum verum non sit, ut ex Eustathio patet, auctores omnes, præter Stephanum, Callistis filium facere Arcadem. Pergit porro : Sed et de ejus patre res dubia; Aristoteles enim, ut est apud Apollonii scholiastas ad lib. iv, vers. 264, Ἀράδα Ὀρχομενῶ ὄνο καλεῖται : ut in speciem quidem Jupiter, re autem vera pater ejus Orchomenus videri possit. Vide Apollodor. lib. III.

Ibid. *Dardanus*. Superiori proxime anno capitulum Dardaniæ Scaliger assignat, repetitque historiam ex Tatiano. Vulgatissima autem ea est apud Pausaniam in Achaicæ. cap. 4, Diodorum lib. iv et v, Stephanum, Eustathium ad Dionys. vers. 524, et ad Iliad. β. Tretzem in Lycophron. pag. 18, Hyginum cap. 275, Servium ad Æneid. viii, Isidorum lib. xv, atque alios.

Col. 293. *Jesus an. 27*. Ipsemet vero Eusebius præparat. evang. lib. x, c. 14, rerum Judaicarum chronologicam seriem exhibens, Josue præfecturam ad triginta usque annos protrahit. Hic tantum xxvii enumerans, Clementem sequitur, et vetustiores chronologos. Syncellus id ex orali traditione repetit, atque in hoc ipso invenit, de quo Eusebium reprehendat.

Ibid. *Sthenelum*. Notat Scaliger, multa horum traducta huc esse ex Apollodoro, monetque de Gelanore ab Argivis expulso historiam cum sua causa haberi apud Pausaniam in Corinthiacis, capite scilicet 19, Schurzleischius ait : *Gelanorem in Gelenorem* mutat Sichardina editio. Antiquarius ille, cujus sapius meminimus, ad primum Palatinum notat, quod *Gelanus* (fortasse legendum *Gelanorus*, familiari Hieronymo metaphasmo) vocetur in veteri codice, in novo vero *Gelanor*. Et sade Gelanor, Γελάνωρ, est etiam in Eusebio. Syncello p. 132 Parisina edit., Pausania cap. 16 et 17, Apollodoro, et aliis. Deinde primum Palatinus et Sichardi editio legit, *de imperio populissent*. In primo tamen Palatino male legitur, *Dardano tradiderunt pro Danao*. Hunc Herodotus lib. II, cap. 91, Chemnitius fuisse auctor est : in Chemi videlicet Thebaicæ provincie oppido natum, pulsum deinde patria ab Ægypto fratre.

Ibid. *Argos sibi Danaus vind.* Ex his qui hanc fabulam obtrudunt, Scaliger laudat Apollodorum lib. II, ac Nonnum lib. IV. Sed eorum sane preferenda auctoritas est, qui cum explodunt. Strabo lib. VIII, pag. 570, ex ipsorum incolatum testimonio : *Regionem, inquit, aquæ esse divitem fatentur : urbem in loco aquæ experte sitam dicunt, puteorum tamen copia instructam, quorum Danaï filibus acceptam ferunt inventionem, atque hinc esse versiculum natum aiunt :*

Ἄργος ἑνὸν ὄνομα θάλασσαν Ἄργος ἑνὸν ὄνομα.

Ipsæ eos vocat, ἐν ἐπιπέδῳ ἕδατος, ἀπορίας εὐάγοντες, aquarum inopiam eo introductentes, ubi summa earum est copia. Athenæus lib. X Belpnos. cap. 9. ex eo explicat, quod siliculosi atque avidi essent Argivi, ὡς περ καὶ τὸ Ἄργος πολυδύλον, ἡ ποιητῆς ἔρη : *quamobrem siliculosum Argos, omni tempore avidum esse, poeta (Homerus) dicit*. Rursus Strabo lib. I tantum Argis aquatica instrumenta Danaum demonstrasse auctor est, τὰ ὕδατα τὰ ἐν Ἄργῳ παραδίδαι.

Ibid. *Scaliger* de Orithyia: raptu hic tacet (et cod. Armen.), ea nimirum de causa, quod eadem, paucis mutatis, inferius recurrunt ad numer. 628, sive, ut ille habet, ad 619. Et scitum hoc tamen, solemne Eusebio esse, eandem historiam juxta varias, quibus eas alligant veteres chronologi, epochas iterum et tertio replicare : quas qui resciderit, ne ille malo facinoræ nobilissimam operis Eusebiana partem pessumdedit. In presenti, tametsi ignoramus quem proprie auctorem hic noster habeat, certum tamen est, ex veterum nonnullorum sententia, ad ea quæ proxime Dardanum præcedunt tempora, Orithyiam fuisse relatum : siquidem Apollonii scholiastes ad Argonaut. lib. I tradit, Phineam primum sibi matrimonio junxisse Cleopatram, Orithyia filiam, postmodum Dardani filiam Ideam. Noster ex ejusemodi aliorum rationibus hæc retulit : quidni? Sunt certe isthæc etiam in primo Palatino ms. et Sichardi editione triennio antea collocata. Cæterum ejus raptus meminert laudatos Schurzleischio Pausanias in Attic. cap. 19, et Eliac. prior. cap. 19, Sophocles apud Strabonem lib. VII, alique. Græce Ὀρθύεια, et Ὀρθύεια scribitur : minus recte apud Syncellum Ὀρθύεια.

Ibid. Idem Scaliger facinus, in his de Triptolemo, ut et sequentibus de Proserpina, Perseo, atque aliis hic loci prætermisiss, quæ coherent ad superiora ms. primum Palatin. et Sichardi

editio tribus annis anteverunt. Re etiam vera, ut de Triptolemo solo nunc dicam, receptorum multo isthæc sententia est : quam adeo Eusebius dissimulare non potuit, quam quæ ad posteriora tempora eum refert. Pausanias in Arcadicæ cap. 4 : *Areas, inquit, Callistis filius, acceptam a Triptolemo frumentum populis suis tradidit, et panem facere docuit*. Paria habet in Achaicis : atque alibi. Porro Arcadem ipsemel Scaliger hisce temporibus dudum recensuit. Cæterum pro *Eleusin* videtur Schurzleischio rescribendum, *Eleusine* : ac sane inde veniebat Triptolemus patria Eleusinius ; tum vero haud bene constabit vox *ibi*. Plura de hac fabula inferius.

Col. 293. *Mors Moysi*. Nisi si error librarii hic est, 3730 pro 3729 Romanis notis describerentis, includendus ipse est primus Josue annus, ut rei veritas constet. Scaliger secundis curis subiungit huic perioche, *gesta an. 1235*, quæ etsi ille e mss. laudat, in nostris tamen non habentur. Porro his quæ prolixè disputat in notis de vera Jobeleorum ratione, quam se primum jactat invenisse, nedum Eusebio, sed et Judeis ignoratam, ne eadem hic repetamus, opponere quæ diximus supra ad num. 50. Locus ille Ezechielis cap. 29, cui totam superstruit argumentorum molem, minime ad rem esse ostendimus : siquidem annos Sedechie, quo Scaliger presumit, ex Jobeleorum denumeratione Ezechiel omnino non supputat. Plura videlicet apud Perizonium origin. Ægyptiacæ. c. 24.

Ibid. *Busiris*. Busiridis fabulam Scaliger sexennio anticipat. Codex Palatinus primus biennio tantum : ad quem locum notat laudatos sæpe antiquarius, *supra scripta historia in novo codice ponitur supra ad num. 19 regni Ægyptiaci* (qui est Eusebianus 307) ; *in veteri ponitur, ut hic ad an. 22 Ægyptiacum*. Ac sane debuit, quemadmodum et Syncellus facit, Busiris Danao præponi, cujus patrus fuisse perhibetur : siquidem fratres erant Agenor, Belus et Busiris. Nam et constare inter historicos ait Isocrates in laudatione Busiridis, hunc πλὴν ἢ διακοσίων ἔτος Πέρσης προσβύτηρον, annos supra quingentos Perseo antiquiorem esse. Videtur tamen parum veri ejus historię inesse, ac ferre credere malim quod ait Eratosthenes apud Strabonem lib. XVI, οὐδὲ βασιλεὺς οὐδὲ στρατῶνον, γηγῆσθον τῶν Βούρων, *Busiridem quandam neque regem fuisse, neque tyrannum*. Diodorus quoque Siculus lib. I, Βουσιρῆδος ἑνωκοτόλαν fabulis accenset. Cætera :

.... Quis aut Eurythea durum,
Aut illaudati nescit Busiridis aras?

Videsis tamen, si libet, Apollodorum lib. II, Pausaniam in Atticis c. 44, Stephanum, Eustathium ad Dionysii v. 174, atque alios. Scaliger Græca τὸς παροδούτους καὶ τὸς ξένους, reddi Latino maluisset, *prætereuntes inmolans hospites*: quod non improbo, modo si Eusebii ipsiusmet illa esse verba persuadeat.

Ibid. *Erichthonius*. Hæc Scaliger triennio ante, Palatinus ms. huc, Sighardi editio post biennium refert. Schurzleischius hæc recitat ex Gobelino Cosmodr. æt. III, cap. 11: *Erichthonium Vulcani et Mineræ facti filium, causamque invento quadrigæ affert, quod habuerit pedes draconis, adeoque propter turpitudinem pedum invenit usum currum*: quæ, ait, mythologorum ἀπορίματα olent. Pausanias Attic. cap. II, parentes εὐρύθεον καὶ Γῆν constituit, recensque natum, a Minerva cistæ inclusum, et Aglauro, Hæseæ, ac Pandroso, commissum esse, affirmat. Adde Meursium libro et c. 2 de regno Attico. Sed nec videntur præmittenda quadam ex Scaligero post Virgilii (Georgic. lib. III) testimonium vulgo notum,

Primus Erichthonius currus et quatuor ausus
Jungere equos, rapidisque rotis insistere victor.

Ibi Philargyrus: *Varro in libro qui Admirabilium inscribitur, Erichthonium ait primum equos quatuor junxisse laudis qui Panathenæa appellantur*. Sed Diphilus poeta, auctor Thesiodos, Σῆμον vocat eum, qui primus quadrigas agitavit, apud scholiastem Pindari in Olympionicis. Hoc est, quod voluit Hygenus fabulator: *Elide, quæ urbs Peloponness est, certamina quadrigarum primum Elide institutum a Pelope, qui multis annis infra sæculum Erichthoni fuit*. Tum sive legas in Græcis *παρὰ βαρβάρους*, ut Hieronymus videtur legisse, sive *παρὰ βαρβάρων*, ut scriptum reperimus, eodem sententia recidit. Erit ergo *παρὰ βαρβάρων*, ἀπὸ κοινῶς ἠγεμενῶν. Nam apud Scythas fuit Erichthonius, et primus Græcorum, inde aurum Athenas attulit. Hygenus fabula 274. Quid ergo dicemus de Troilo, qui aliquot annis antea currum a se inventum Junoni consecravit?

Col. 293. *Terram Palestinorum*. Tametsi eodem sententia recidit, minus vere Scaliger *terram Philistinorum*, pro *Palestinorum* legit. Videsis laudatos Schurzleischio, Josephum antiquit.

lib. I, c. 7; Suidam in Φόδρον; Epiphanius hæres. 8, et Frontonem Duceum ad Basilii comm. in Isaïam, pag. 84.

Ibid. *In Creta regnavit Lapis*. Schurzleischius ait: *Lapis hic in primo Palatino vocatur Lappis, quemadmodum etiam S. Patinus nummum produxit qui inscribitur ΛΑΠΠΗΘΩΝ*. Synello itidem p. 134 edit. Paris. ΛΑΠΠΗ dicitur. Non tamen putantur mihi ab eo deducendi esse Lapithæ, Thessalicus populus, quos per duplex P unus ms. Patini male videtur scribere. Primum enim ejus vocis corripit Scymnus Chius, vers. 615 et 616 περιγρησας:

Τὰ τ' Ἀιδώνων, αἰτίνας τῶν Αἰδώνων
Δαουδαί, Λαπθῶν, Μερμυρόνων τε, γερωνίνας.

Illos Lapithas scholiasta Apollonii ad lib. I, vers. 41, ἀπὸ Λαπθῶν, τῶν Ἀπολλωνίου καὶ Κλειδῶς νόματι, Stephanus vero in ΛΑΠΠΗΘ, ἀπὸ Λαπθῶν, τῶν Περιγρησῶν, dictos esse autumat. In Scaligerana Eusebii sylloge rectius mihi videtur legi, Λάπται. Ipse quidem Λάπται primam scripturam esse arbitror. *Lapithas* etiam Cypri quidam locus fuit. Polybius, excerptis Valesii de virtutibus et vitis, sub fine pag. 1483, μετὰ δὲ τὰ αὐτὰ πάλιν ἐπιβουλεύσαντος τῆ Κόπρου, κέρως γενόμενος ἐν Λαπθῶν τῶν σάρατος ἅμα καὶ φαργῆς αὐτοῦ, τοσοῦτον ἀπέλας τῶν κολάζειν τὸν ἔθρονον, κ. τ. λ. Scaliger frustra putat quæri, quis iste Lapes fuerit. Ego tamen videtur mihi nomen ejus in Crete urbe *Lappa*, Ptolemaeo lib. III, cap. 17, et Dione Cassio lib. XXXI, cap. 1, memorata, invenisse. Theophrastus lib. II P. τῆς Λαπταίας etiam meminit, ubi nihil mutandum est. Seylax p. XIX περιπέδ. tom. I, geogr. min. Hudsonii, Ἐῖτα ἡ Λαμπαλία καὶ ἄρξαι αὐτῆς ἀπερὸς τὸν ἔθρονον. Inscriptio antiqua apud Mabilion. p. 36 Musei Italici.

ΛΑΜΠΙΑΘΩΝ Ν ΠΟΛΙΣ.

Λαμπαθῶ: Crete incolæ ab hæc urbe dieti memorantur etiam Polybio lib. IV, cap. 53, et τῶν Λαμπαθῶν πόλις cap. 54. ΛΑΜΠΠΗ et ΛΑΜΠΙΑ eadem urbs est. Stephanus in ΛΑΜΠΠΗ, Σανίον δὲ ἐν Κρήτικαῖς διὰ δύο πρ γράμματα τὴν πόλιν. καὶ διὰ δύο αα. Proinde, uti ἀπὸ τοῦ Χρόνου Χρόνος, vel ἀπὸ τοῦ Ἀλιάντου Ἀλλάττα, ita etiam ἀπὸ τοῦ Λάπται Ἄπται, est, vel Ἀάπται, quamquam Stephanus Ἀγαμέμνονος κτίσμα τὴν Λάμπτει sine auctore vocaverit.

Ibid. *Hæc Danaus per filias 50, etc.*, usque ad hæc Eustathium dicitur. Totam rem conficiunt scholia Apollonii ad lib. II, vers. 177, ubi ita scribunt: Ἢ ἐπὶ τῆς Ἐβρώτης; Βθώνια περὶ Κάλμαρ-

dare fecit: quo quidem modo et Græca apud Synellum ferunt. Quin etiam observat in notis, quod ab illa continuatione tota perioche mens pendat: datque adeo culpæ Hieronymo, quod hæc propter antea verteret. Verum ut nunc alia omittam, nec ea Græca ipsamet Eusebii sunt verba, nec facti historici spatium, aut demum aliquis e Latinis mss. Scaligero suffragatur. In Palatino ms. et Sighardi editione ante decennium referuntur, sive ad num. 543. Notatum tamen ad eum locum sæpius laudato antiquario: *Suprascripta historia in codice novo ponitur in sequenti charta ad numerum 18 Erichthonii* (qui est Abrahamitius 547), *in antiquo vero ut hic*. Quoad historiam, nihil est, quod objicit Scaliger Hipostrati testimonium apud Phlegonem (Trallianum scilicet, lib. de mirabilibus) *ἐκ τῆς γενεαῖς Ἐβρώτης, ἐκ μιᾶς conjugis Euryopæ natos Ἐgypto toti filios*; quod enim noster ait de innumeris concubinis, ad Danaï filias referri deest, quas ex diversis mulieribus suscepisse, veteres pari consensu tradunt. Vid. Apollodorum lib. II, itemque II Herod. librum sub finem.

Col. 297. *Bithynia*. Dum otiose Scaliger de Latina phrasi *Bithynia condita est*, vitiligat, eamque reprehendit, quod rei caput eral, historicum textum gravissimo eubare in mendo non animadvertit. Ad extremum miratur, cur a Phœnicæ *Bithynia* appellata, quæ *Phœnicia* dici debuisset: quæritque, unde in Asia Phœnix, qui habitabat in regione a se dicta Phœnicæ in Syria. Verum plana res erat, emendato textu. Pro a *Phœnicæ* legendum omnino est a *Phinide*: ita et in Græco penes Synellum, ἐπὶ Φινίδος, pro Φινίδος. Salmasio hæc debetur perquam erudita emendatio, ejus hæc refert argumenta Schurzleischius. Constat, inquit, et Hieronymi et Synelli jam tempore hunc locum corruptum fuisse, aut ab Eusebio mendose allatum. Legendum enim plane est, ut Salmastius ὁ πᾶν hoc loco divinavit in Græco, ἐπὶ Φινίδος, in Latino, a *Phinico*, cujus filii *Thynus* et *Bithynus* omnium fere consensu statuuntur. In primo Palatino scribitur a *Phenite*. Lego, inquit Salmastius, a *Phinide*. Arianus apud Dionys. περιπέδ. vers. 793, p. 145: Φινὴν καὶ Βθώνιον, ἀδελφούς ἐπιφανούς, κατὰ μὲν πάλαιον (ταῦτά τε παλαιὰ καὶ θηροῦ) παῖδας Φινίδος diei. Alias enim Βθώνιος ὁ ἄδελφος vocatur Stephano in ΒΙΘΥΝΙΑ. Aliis δὲ Ὀδρόσσα apud eundem Eustathium dicitur. Totam rem conficiunt scholia Apollonii ad lib. II, vers. 177, ubi ita scribunt: Ἢ ἐπὶ τῆς Ἐβρώτης; Βθώνια περὶ Κάλμαρ-

ησῶν λέγει ἐπὶ Ὀφράνης. Ὁ δὲ Φινίδος, ὅς ἐστι πάλαιον... τῶν Κάλμαρθησῶν λέγεται ἠερκείναι.

Pro his quæ subsequuntur, qui *Phœnicibus quasdam litteras tradidit, etc.*, ad finem usque perioche, hæc modo habet Scaliger, quæ prius *Mariamdyna* vocabantur: quæ est 572; de Bithynia inferius laudanda: ut vere adeo hanc penitus prætermiserit. Demum neque illa Scaligeri conjectura, qua Φοβῆς putatur esse Phinices, כֹּהֵנָה proprium viri nomen, qui genti appellationem dederit, doctis viris, et cum primis Bocharto probatur, qui a bene *Anak*, filius *Anak*, Phœnicium vocabulum conflatum censet lib. I Chan., c. 1 et c. 43, ubi alias veterum de Phœnicum origine sententias ad examen revocat.

Col. 298. *Phœnicæ et Cadmus*. Videtur tempus, quæ ad Cadmum spectant, luxatio. Vide num. 587 et 611. Cadmus Agenoris filius, Phœnicis frater, Bacchi scilicet avus est. Hæc non aliunde rectius, quam ab Lydiato, alisque marmoris Arundelliani interprete intelliges. Notatum porro Schurzleischio ita: Periocha de Phœnicæ et Cadmo in editione Sighardina et tribus Palatinis ad numerum 30 Atheniensium, qui est Abrahamitius 359, legitur. Primum tamen Palatinus Scaligerano exemplari consenti, scribitque ibi antiquarius: *suprascripta historia in novo codice ponitur ad annum 30 Atheniensium; in antiquo vero, ut hic*. Idem porro Palatinus codex *Sidona* habet, quæ accusativi terminatione sæpius utitur arbitror.

Col. 298. *Liber pater*. Latissime hæc historiam perscrutans est Diodorus Siculus lib. III, pag. 139. Hanc Semelæ filium *Ὀδρόσσορον* dicunt, quia miscellum ex viris et feminis exercitum dncebat. Omnes. Arianus tamen laudatos ab Eustathio in Dionys. periég. dubitat, an ab aliquo Dionysio bellum adversus Indos gestum sit; neque enim Semelæ filium, neque illum quem Atheniensis in mysteris colunt, neque alium quemvis *Διόνυσον* sive Bacchum bollicorum agnoscit. Et tamen infra, ubi hæc eadem historia recurrit, legitur in Eusebio, *Dionysius, qui et Liber pater, etc.* Scaligerum porro hæc quoque periocham omisisse, notatum est. In Parmensi ms. postrema verba, *magis propter furorom quam propter virtutum, desiderantur*.

Col. 298. *Templum Delphis*. Notat antiquarius Salmastianus ad primum codicem Palatinum, in novo libro poni hæc historiam ad numer. 30 Atheniensium; ipse autem primus Palatinus

plane ut et nos ad locum hunc refert. Scaliger et Sichardi editio uno anno antevartunt; Syncellus autem ipsi Danaï temporibus præponit. Rem narrat Pausanias in Bœoticis, cap. 36; Virgilius lib. vi. Æneid., vers 618:

Phlegyasque miserissimas omnes
Admonet, et magna testatur voce per umbras, etc.

In quem locum videsis Servium, aliosque Virgillii interpretes. Trita nempe adeo res est, ut *φλεγῶν* pro *impie agere*, usurpent Græci. Laudat tamen et Scaliger Augustinum lib. xviii de civit. Dei, c. 12, dicentem non a Phlegya, sed a Danao incensum templum: *Tunc Apollini instituti sunt tadi musici, ut placaretur ira ejus, qua putabant afflictas esse sterilitate Græcæ regiones, quia non defenderint templum ejus, quod rex Danaus, cum essent terras bello invasisset, incendi.*

Col. 295. *Gothoniæ an.* 40. Clemens i strom. quinqueaginta elargitur, quemadmodum ipse etiam Eusebius in preparat. lib. x, cap. 14. Rectius vero hic habet juxta Judicium librum c. iii, *ἡρώπειν ἢ γῆ ἔρα ε'*: quævis terra *annis quadraginta*. Toidem et Theophilus computat.

Col. 297. *Phœnicis*. Dudum emendato preceperunt nomine, *Phœnicis* in *Phinidæ*, reliqua isthæc de litterarum et coloris punice inventione, quod et diximus a Scaligero repudiata, haud bene cum integro contextu faciunt. Fortasse autem nova ex his erat inchoanda de Phœnicæ perioclia, nomine ejus præposito, quod ut excideret, et male postmodum duæ historiæ in unam compingentur, tanta nominis utriusque Phœnicis et Phinidis similitudo, facile in causa fuit. Cæterum vulgarissima hæc sunt. Lucanus lib. ii, vers. 220:

Phœnicis primi, famæ si creditur, ausi
Mansuram rudibus vocem signare figuris.

Vide et Herodotum lib. v, cap. 58; Diodorum lib. iii; Pausaniam v, cap. 25, atque e recentioribus Ezechielum Spanhemium dissert. 2 de usu et præstant. numism., pag. 81 et seq. De vermiculo et colore puniceo vide Reinesium de lingua Punicæ cap. 3, atque alios.

Col. 295. In *Creta regn.* Asterius Apollodoros vocat *Asterionæ*, lib. iii: *Ἐρώπειον γῆρας Ἀστερίων ὁ Κρητικὸν βουκότης, τοῦ ἐκ τούτης πάδας ἔργου Ἀστερίον, Κρητικὸν ῥηγυλῶν, Ἐυρώπην ἐν νυμφονίῳ δαίτ, ἐκ τῆς αὐτῆς φιλίας αὐτοῦ*. Pro Asterio Xanthum nominat Augustinus de civit. Dei, lib. xviii, cap. 12, laudatus etiam Scaligero. Lycophron vers. 1300 Europam tradit raptam e

Sarepta Phœnicis, avectamque a Cretibus in navicula tauri formam præferente. Hinc facile orta fabula de raptore ejus Jove in taurum converso. Vide Heinsium ad Sillum Italicum lib. xiv, vers. 543, et Salmasium in Solinum, pag. 403. Observat laudatus eidem Salmasio antiquarius, perioclam de Europa in novo codice ad superiorem proximæ numerum 359 huic de Asterio junctam haberi. Scaliger biennio post differt: Syncellus omnia Danaï temporibus præponit. Addit Schurzleischius, ab hoc Asterio montem Crete *Ἀστεροσίαν* appellatum, ipsamque Cretam *Asterian*: quod ab Hesychio, *ἈΣΤΕΡΙΩ ἢ Κρήτην*, probat, et ab Stephano in *AHAOC*. Cætera notiora sunt, quam ut nobis exponi debeant. Ilabet hæc tamen ex Diodoro lib. iv: *Asterio regnante in Creta, Jupiter, ut avertit, ablatam e Phœnicia Europam super taurum in Cretam transcevit: cumque ea commisit, tres filios, Minos, Rhodamantum, et Serpedonem procreavit. Delicæ Asterius, insula dominus, Europam duxit uxorem: et eum ipso liberis creavit, adaptatos Jovis filios in regno successores reliquit.*

Col. 295. *Belochus*. Sine aspiratione Parmensis et primus Palat. ms. habet *Belocus*: perperam Sichardi editio *Belothus*. Hujus quoque filia *Atossa* dicitur Scaligero, ipsoque teste, in aliis libris *Jossa*: in primo Palat. *Altossa*, quemadmodum et laudatus Schurzleischio Suidas, *ἈΤΤΟΣΑ, ἢ Κίτρον πέν θυγάτηρ, κ. τ. λ.*, quæ tamen alia ab hac est. Porro que de præsentē scriptores alii memorant, Conon apud Photium cod. 186, ea omnia ad Semiramidem retulit, eam videlicet Nini uxorem, de qua initio libri diximus. Porphyrius eam paulo antiquiorem Trojanis temporibus fecit: Herennius Philo apud Stephanum eamdem existimat, de qua Herodotus lib. i, c. 184, quam Nitoridi præcessisse ait *πέντε γενεαίς*, sive, ut legendum alii conjiciunt, *πεντακταία*: eaque ratione commodius faciunt utramque in eadem tempora unamque personam concurrere. Illis enim probata est, quam supra exposuimus, Herodoti sententia de imperii Assyrriorum initis; ac sane multo rectius existimant, ad hæc circiter tempora ejus monarchiæ primordia detrudentes. Videsis que ibi disputata sunt nobis: N. quoque Abramum in Pharo lib. vi, cap. 7 et seq. Licet his novum argumentum addere ex fabulis; siquidem Penthesileam Amazonum principem longe celeberrimam, veteres grammatici apud Casaubonum ad Sueton. Jul. Cas. cap. 22, tradunt Semi-

ramidis aviam existisse: hæc porro ipsam Justinus, et Quintus Smyrnaeus illo obsessio suppetias tulisse, ac suscepisse expeditionem in Phrygiam referunt.

Ibid. *Phœnes*. In Parmensi ms. isthæc de Phœnes pontificæ perioclia desideratur.

Ibid. *Hypermnestra*. Latinis Hygino et Servio *Hypermnestra*. Græcis autem Diodoro lib. iv, Apollodoro lib. i, atque aliis, *Ἵπερμνήστρα* dicitur. Scaliger, qui hæc post adhuc annos sex differt, notat illum Hygini locum c. 168, *Hypermnestra et Lynceus fanum factum est*: ex eoque colligit, fortasse ipsi etiam Hypermnestrem post mortem *ἱερόν* constitutum.

Ibid. *Pandion*. Hæc historia, Schurzleischio teste, in tribus Palatin. mss., Sichardi editione, et novo codice, quem cum primo Palatino comparavit toties laudatus antiquarius, ad numerum 373 relata est: apud Scaligerum ad 379. Addit porro ille, male in Græco Syncelli textu *Φιδωγῆ αὐτῶν Πανδίωνος* legi. Tum fabulæ, inquit, que de his narratur, apud omnes mythologos prostant. Vide et Apollodori biblioth. lib. iii, et Cononem apud Photium cod. 186, pag. 439, ut alios multos præteream. Altera ad hunc numerum periocla, *Rhodamantus et Serpedon reges Lyciorum*, in primo Palatino ad numerum 583 collocatur. Ibi subscriptis antiquarius more suo: *In novo codice ponitur hæc historia supra ad numerum i Pandionis*. Atque ad eum numerum istam cæteri Palatini et Sichardi editio legit.

Ibid. *Europa raptus*. Primum Palatin. ms., referente Schurzleischio, raptum hunc Europæ refert ad num. 585, ibique adnotat antiquarius, ita quoque in veteri esse libro, at in novo codice haberi ad annum hunc 3 Pandionis, quemadmodum et reliqui tres Palatini codices et Sichardus præscribunt.

Ibid. *Cadmus regnavit Thebis*. Diversos (quod sæpe monuimus) auctores habet Eusebius, quorum sententias refert: proinde injuria reprehenditur a Scaligero, quod eodem anno (quod cætera falsum est, ut vides) et Europam raptam, et Cadmum Thebis regnasse scribat, cum multa inter utramque gestum Cadmo contigerint.

Col. 297. *Epopeus*. Falso Scaliger docet, Pausaniam Epopea priori loco poni antea Coracæ. *Κίρακος*, inquit ille, *ἢ ἀποθανόντος ἀπαθῶς, ἐπὶ τούτου κατέβη Ἐρωτικός ἀρσάλειος ἐκ Θεσσαλίας, ἔργε τὴν ἀρχὴν*. Coracæ vero sine liberis mortuo, Epopeus, qui id temporis e Thessalia venerat, imperium sibi vindicat. Scias porro ipsum, quem laudamus

in Græcis, Syncellum solos ei annos 32 attribueret.

Col. 295. *Melus*.... *Collista conditæ*. Vitiosa melathesi, ut vides, legitur in Græcis apud Syncellum, *Ἰαλκίον*, pro *Καλλίστην*. Latius porro de harum urbium conditu dispartat Scaliger in notis, quem adito, si libet. Schurzleischius ait: Ad hunc numerum natales harum urbium revocantur etiam in Sichardina editione, et tribus PPP. libris, atque in novo codice, quem inspexit antiquarius, qui ad primum Palatinum id notavit. Ille tamen cum veteri scripto aliter eam ordinat. Cæterum Melus Sichardina editioni non recte vocatur *Melus*. Namque et apud Syncellum p. 138 edit. Paris, *Μήλος* habetur. Vide de ea Strabonem lib. x, p. 484; Stephanum in *MHAOC*; Eustathium ad Dionysium vers. 330; Seylaem p. 19, tom. i geograph. min., et alios.

Col. 297. *Bithynia*. Recole quæ paulo superius (ad col. 293) ad num. 567 de hac ipsa historia diximus. Diximus vero cum primis peccare librariorum culpa nomen *Phœnicis*, restitendumque esso *Phinidæ*.

Col. 297. *Linus Thebæus*. Post quatuor annos in Scaligeri editione hæc habetur, sive ad num. 600. Replicat porro in notis, Linum Thebæum non esse hujus temporis, cum fuerit æqualis Herculi, a quo interfectus est magister ingrato discipulo. Scilicet una illa erat de Lino apud veteres sententia. At vero ab Apolline, cui se cantu conferbat, occisum tradit Pausanias in Bœoticis cap. 29: alterum vero ab eo esse ac juniorem Linum, quem Hercules interfecit. Nunc notat et Clemens Alexandrinus i stromatum: Homerus libid. xviii, vers. 370. Inter alia que in Achillis scuto Vulcanus efformaverat, puerum citharedum memorat canentem Lini fata: quem locum de Latino infante, Apollinis filio, qui a canibus interceptus fuit, scholiastes exponit. Aliter, atque ilii quidem accuratius, explicant veteres critici in scholiis ad hunc locum nondum editis, quæ pridem fuerunt Isaac Vossii. Videsis Spanhemium ad Callimachi hymnum in Delum v. 253. Porro autem primum Palat. ms. legit *Linus et Thebis et Amphion*, pro quo mavult Schurzleischius legere, *Linus Thebis, et Zethus, et Amphion*, etc. Scaliger habet, *Linus Thebæus, etc.*

Ibid. *Idæi Doctyli*. Ab Idæi montis incendio notat Clemens lib. i stromat. ex Thrasyllo chronographo, quosdam sapientes, qui circa illum Phrygiæ montem incolabant, artem excoquendi

ferri exogitasse. Diets autem Dactyli, eo quod quinque essent, a digitorum numero videntur. Vide Strabonem lib. x, et apud eum Sophoclis testimonium; Diodorum quoque lib. v et xvii, auctorem Phoronidis apud scholiastem Apollonii ad lib. i, vers. 1129. Niliosocius chalybium hoc inventum fuisse, Callimachus, et ex eo Catullus, volunt. Scaliger ex mss. qui *ferrum repererunt*, legit, et vocula pretermissa.

Ibid. *Baleparus*. Primus Palatin. ms. *Beollopares*, Gobelinus Persona *Belleparem*, Scaliger in Grecis Βαλαπάρων, alias Βαλαπάρων vocant. Excerpta barbaro-latina *Belleroparum*.

Ibid. *Amenophis*. *Menophes* hic, teste Schurzleischio, in ms. Palat., et Sighardina editione *Menophis* vocatur. In Scaligerana Eusebii sylloge lib. ii eodem modo Μένωφης habetur. Syncecellus, p. 72 ed. Par., hunc regem ab Africano Ἀρμενιωτήν, ab Eusebio vero, p. 73, Μένωφην vocatum esse tradit. Ipse ille Syncecellus eum, p. 160, Ἀμένωφης appellat, qui tamen correcte lib. i sylloges Eusebianæ, p. 3, Ἀμένωφης nominatur.

Ibid. *Ea que de Demetra*. Schurzleischius ait: In primo Palatino et postremo legitur, *Ea, que Diana, et reliqua*. Secundus et tertius scribunt, *Ea, que Demetra*. Alii codd. *Danaen in Danem* vel *Danen* immutant. Etiam pro his *facere*, non nulli libri scripti habent, *his sunt*. Fabulam de Danae optime persecutus est scholiasta Apollonii ad lib. iv, vers. 4091, et Floratiani interpretes ad lib. iii carminum, neque non Bocadius lib. ii, cap. 25. De Diana nihil est in Græco textu neque apud Syncecellum ed. Par. p. 161. Possit tamen fortasse locus ita scribi: *Ea, que de Demetra, quam Isidem esse aiunt, et Diana, et Danae, ea qua Perseus nascitur, dicuntur, his sunt gesta temporibus*. Isidem esse τὴν Δήμητραν, commemorat etiam Diodorus Siculus. Deinde Æschylus docuit, Dianam non Latone, sed Cereres esse filiam. Pausanias Arcad., cap. 37: Δημῆτρος δὲ Ἀργεῖων, inquit, θυγατέρα εἶναι, καὶ οὐ Λατοῦς, οὐκ Ἀφροδίτης τὸν λόγον, Διὸς γὰρ οὐκ ἔδωκεν Εὐφορίωνος τοῦ Ἑλλήνων: *Cereres vero filiam, non Latone, Dianam fuisse, ab Ægyptis acceptum sermonem Græcos docuit Æschylus Euphorionis filius*. Si proinde Ceres hoc tempore vixit, filiam ejus Dianam parum ab eo abuisse, quis negabit?

Ibid. *Ephraa a Sisypho condita*. Videtur Scaligero hic Sisyphus debuisse inferius ad numer. 715 plus minus referri: siquidem ab eo ad Alenten (scribe *Aletem*) Heraclidam, qui Sisy-

phidas regno Corinthi evertit, sunt generationes sex, id est, anni 200. Scilicet Patereulum, ut opinor, lib. i, cap. 3, auctorem habet Scaliger his verbis: *Aletes scelus* (editi libri *quintus*) *ab Hercule, Hippotis filius, Corinthum, que antea fuerat Ephire, claustra Peloponnesi continentem in isthmo condidit, etc.* Paria tamen habet Pausanias in Corinthiacis, cap. iv: *Theos, Orontionis filius (Sisyphi nepos), Corinthi mansit. Is Demophontem genuit, Demophon Propodam, Propodas Doridam et Hyantidam. His regnantibus, Dorionenses, sæcricum, duce Alete, Hippota filio, contra Corinthum ducerunt, etc.* Attamen note melioris chronologi, quos inter, ut quempiam laudem de nomine, Simsonis, ab Sisypho ad Aletem annos ultra trecentos numerant: nec est illa generationum certa usque adeo ratio, cum et solidos centum annos pro unaquaque generatione alii supputent. Nestor apud Ovid.:

Vixi annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas.

Sed et relique Eusebianis calculis circumstantiæ consonant. Sisyphus uxorem duxit Meropen, Atlantis filiam, ut scribit Apollodorus lib. i; Homerus Iliad. vi, vers. 152:

Ἔστι πόλις Ἐφύρη μεγάλη Ἀργεῶς Ἰπποδάμοιο,
Ἐνθα δὲ Σίσυφος ἔσταν, ὃ κέρχαιος γένει ἀνδρῶν
Σίσυφος Διὸς υἱός.

quam scholiastes fabulam Iulientius exponit ex Pherecide. Conveniunt et illa que de Asopi filia Ægina narrant, cujus raptorem Jovem Sisyphus indicavit, ut legere est apud Apollodorum, lib. i, et Pausaniam in Corinthiacis, cap. 3, quo loco et pactam de indicio mercedem ab Asopo commemorat, et quas propterea penas ipse luit apud inferos. Cæterum hunc cum cognomine Sisypho, qui Anticleam Ulyssis matrem compresserit, poetæ videntur confundere.

Col. 297. *Harmonia rapt a Cadmo*. Biennio post Scaliger periocham hanc differt; et quoad historicam in notis laudat unice Athenæum lib. xiv. Serius nullo habet Palatin. ms. primus et Sighardi editio ad num. 628, qui et vitiose legunt *Armenia capta*: nec satis bene Pansanis cod. *Armonia capta*, et Victorinus *Hermiona rapt*. Porro Marti illam et Veneris filiam fuisse, poetæ fabulantur: Hesiodus,

Κάδμος δ' Ἀρμονίην θυγάτηρ γαμοῦσι Ἀφροδίτης
Ἰνὸς καὶ Σιμῆων, κ. τ. λ.

Paria habet Pausanias in Arcad. cap. 3; Arianus autem apud Eustathium ad Dionys. vers. 394, et

Diodorus Siculus lib. v, Bardani eam et Jasionis sororem fuisse docent: *Cadmus*, hic inquit, *ad Europam investigandam profectus, in Samothracem dvertit, et participes sacrorum ibi factus, Harmoniam uxorem duxit, Jasionis sororem, non Marti filiam, ut Græci fabulantur*.

Col. 297. *Aodus*. Ad tituli instar in Parmensi est ms., *Hebræorum Aothan* 80. Tunc versu novo atque numero 1, *Aoth judex ex tribu Ephraim*. In Grecis Scaligeranis illum præ cæteris male habet, quod *ἐκ τῆς*; Ἰωδὰ hic dicitur pro *Ephraim*. Cæterum solos Aodo annos imperii v, id est 56, tribuit ipse, quem laudamus, chronici paschalis auctor, a quo et reliqua de Gothoniæle secuta Hebræorum servitute repetenda sunt; neque enim Eusebiana ipsa verba suppetunt hic loci.

Col. 299. *Pelops*. Qui Pelopem ad hæc retulerunt tempora, quos hic auctores habet Eusebinus, nihil dubium est, Tantulum ejus patrem, ad ea quo series petebat, superiora proxime retulisse, aut hoc certe Pelopis gestum aliis precessisse patris ejus adventus putarunt. Nullus itaque est, quem Scaliger improperat, anachronismus Eusebii, qui Pelopis imperium in Argivos his temporibus, patris vero ejus Tantali in Phrygas inferius ad num. 634 vel 637 refert. Cæterum ut scias, quam varie de his olim apud sæculum prius fuerint sententiæ, et ut poetarum magis fabulas quam historicam probabilitatem sapiant, vide quod ait Strabo lib. iv, pag. 981, Οἱ ποιεῖται δὲ, μάλιστα οἱ τραγῳδοὶ, σαργίλωνος τὴ ἔθνη, κ. τ. λ., Apollonium quoque Argonaut. lib. ii, qui Paphlagonibus imperasse Pelopem dicit, eumque Ἐνερῆον vocat; quo loco notatum scholiastæ, aliis auctoribus (puta Pindaro et Pansania) Lydum dici, utramque vero sententiam Euphorioni probari. Adde his Hyginum cap. 82 et 83, inque ea loca Munkeri notas.

Col. 297. *Minos*. Concinit Parmensis et Palat. primus ms. et Sighardi editio. Scaliger biennio post refert, qui ab Clemente pariter et Tatiano ad hæc tempora sub Lynceo Minoa referri notat. Cum eo facit etiam Gobelinus Persona, qui anno quarto Belloparis regnasse eum tradit: atque in hoc ipso Eusebium sequi se profitetur. Quod autem Malala, pag. 105, primum Crete regem eum sentit existisse, cum plures tamen alii ante eum tunc Eusebio, cum aliis scriptoribus memorentur, ex eo explicat Schurzleischius, quod ille πρώτος τὴν ἴψαν ἔφημερῶσα νόμῳ

καὶ πόλεις αἶνε. Id significare voluit etiam Homerus Odys. lib. xv, vers. 178, ubi Minoa in civitate Cnosso Jovis confabulatorem per novennium fuisse canit,

... ἔθα τε Μίνως
Ἐννέωρος βασιλευ Διὸς μεγάλου ἀριστοῦ.

sive nono quoque anno, ut vocem illam Homeri ἰνέωρος explicat Plato in Mino, quem videsis. Ex eo Valerius Maximus lib. i. c. 2: *Minos, Cretenstium rex, nono quoque anno in quoddam prætulit, et vetusta religione consecratum speus secedere solebat, et in eo moratus, tanquam a Jove, quo se ortum ferebat, traditus suis leges prærogabat*. Confer Strabonem quoque lib. x et xvi, et Aristotelem politic. lib. ii, c. 8.

Col. 299. *Cadmia civitas*. Adnotat Scaliger Cadmeam Thebarum fuisse arcem, ut erat capitulum Romæ. De Side autem, hallucinato, inquit, duplex est: primum quod nulla Side est in Cælia, sed in Pamphylia, in qua naves suas fabricabant Cilices. Deinde quod due mulieres Sidæ fuerunt: altera filia Mentauri, uxor Moli, a qua dicta urbs Pamphylia; altera Danaë filia, uxor Orionis, a qua Side, urbs Bœotiæ, de qua hic intelligendum esse duo convincunt, tempus et locus. Tempus, quod Side est σύγγρονος τῷ Ἀργεῖ, utpote filia Danaï; locus quia Cadmia, de qua prius loquebatur, est in Bœotia, ut has duas eodem tempore, eodem loco conditas fuisse auctor is scriperit, unde hæc deprompsit Eusebius. Hæc ille; verum Pausanias in Laconicis c. 12, a Side, Danaë filia, urbem antiquissimam Laconie, non, ut ait Scaliger, Bœotiæ, Sidem appellatam refert. Videsis et Apollodorum lib. i, et Strabonem ix, etc.

Col. 297. *Eleusina Ceteus*. Ita ferme Justianus lib. ii, cap. 6, ad ejus, qui pone sequitur, Erechthei tempora Triptolemi gestum hoc refert. *Per ordinem*, inquit, *successionis regnum ad Erechthem descendit, sub quo frumentum satio apud Eleusim a Triptolemo reperta est, etc.* Paria habet marmor Ἰρανδellianum, cujus doctissimos interpretes adlo. Videsis et quo nos paulo superius hæc ipsa de historia diximus. Porro autem legit primus Palatin., *quod navis ejus pinnatus fuerit, et figura, qua possit recipi*: minus quidem recte; *serpens enim pinnatus aut pennatus habent plures ac melioris note libri*. Explicant alii, ut supra innuimus, navis ejus παράσημον fuisse draconem. Scaliger *μακρὸν νῆον* putat quam serpentem vocarint propter longam figu-

ram: alatum vero fingi propter vela, vel etiam remos, quae minime insolens comparatio est apud Græcos. Verum de curru, non de navi loquuntur veteres plerique omnes. Pausanias ipse in Achaïc., cap. 18, ἄρρα vocat, et est apud nos in domestico musculo vetus lucerna ficulifilis, insignis raritatis atque operæ, Triptoleum representans vectam curru rotis instructo, quem duo alati serpentes trahunt. Servivus neque currum proprie nominat, neque navim: sed absolute *Triptoleum*, ait ab Cerere, *alatis serpentibus superpositum*. Schurzleischius, ut ἄρρας τὸ ἄρρα dici significet Græcis Latinisque scriptoribus, multa et recentioribus criticis testimonia attexit, quibus id ipsum observatum est antea: puta Muretum, Gifanium, Barthium, Ph. Caroli, V. L. Gronovium, Carrionem, Meursium, Falkenburgium, Rittershusium, etc. Quod additur, et est *figura qua possit recipi*, etc. Scaliger, utpote alio sensu redditum Latine ab Hieronymo, improbat pro his, et *quidem aliquid ejus figuræ habuisse*: perinde atque certo constaret, aut uno argumento probasset ille antea, Græca apud Synecellum ἔχον δὲ τὴν καὶ τοῦ σχήματος, ipsa illa fuisse Eusebii, quæ sanctus interpretis ob oculos habebat.

Col. 299. *Achaia ab Achæo condita*. Scilicet, quæ in Achaia urbes sunt. Boetet et Strabo, lib. viii, Tetrapolim ab Achæo conditam; sic enim vocabatur regio, quæ quatuor hisce urbibus constabat, Oenoa, Marathone, Tricorytho, Probalintho. Cætera videsis apud Pausaniam in Achaia, cap. 1.

Ibid. *Erechtheus an. 50*. Subdit Scaliger nova periocha: *Hic Pandionis filius fuit, sub quo capere mysteria*: quorum nec vola nec vestigium est in iis, quibus utimur, libris. Preterendum tamen non est, quod illustriss. J. Mansius in commentario de Lucensi codice, de quo initio chronici diximus, locum hunc in exemplum affert eorum, quibus non Scaligerum ait inclementer accepisse, eique temeritatis inhussisse notam. Judicet æquus lector. Diximus, nec volam nec vestigium esse in nostris codicibus verborum quæ ille addit, *hic Pandionis, etc.* Si Scaligerum hoc est inclementer habuisse, ac temeritatis accusasse, quid erit clementer accipere? Res prout se habet in mss. nostris refertur, nec quæ plus habent Scaligeriana, verbo tenus reprehenduntur. Sed hæc missa faciamus. Ait Mansius verba illa: *Hic Pandionis filius, etc.*, haberi i. Lucensis ms. margini adscripta,

seu glossema, seu *mavis additamentum*. Nequam igitur erant inserenda textui, quæ codex ipse ad marginem rejecit. Tantum adeo abest, ut Scaliger codex ille suffragetur, qui potius condemnet. Unum adnotasse præstat, pro *Erechtheus* legi in Lucensi mss. *Erichthonius*.

Ibid. *Fabula Proserpineæ*. Satis abunde hæc de fabula dictum paulo superius. Scaliger, qui magnum anachronismum commissum hic notat, quod longius ab his distet seculum Thesei, minime tamen diffiletur loqui Eusebium ex Tatiani mente, quem in tempora Lyncei τὴν κίβητι ἔρραγιν contulisse, compertum est. Cætera laudat Tzetzem, qui versibus hanc prosecutus est fabulam: in Hieronymo autem tantum non reprehendit, quod verbum *διεγέσσαν* veteriter *decoravit*. Verum ita fuisse apud Eusebium, quod Synecellus mutavit, hoc demum loco sentire incipit.

Ibid. *Abas*. Hujus Abantis mentio est apud Pindarum Pyth. od. 8, quem locum, ut et scholiaste, Scaliger laudat. Pausanias in Phocicis cap. 35, urbem Ἄδα conditam ab hoc narrat; addit Aristoteles ab ea profectus esse civitate Abantas Eubœæ incolas, quæ inde nomen accepisse. Tu videsis Strabonem lib. x; Prætus, qui hujus filius est ex Ocalea, ut refert Apollodorus lib. ii, a Clemente Alexand. lib. i stromatum ipsi Abanti præponitur.

Ibid. Proxime ante Erechtheum num. 619 hanc de Orithyæ raptu fabulam recenset Scaliger, jungitque continua serie, *ventum fuisse confingit*: et sub hoc *mysteria ceperunt*: quæ in Palatino primo ms. scrius ad decimum quartum Erechthei annum referuntur. Recensio hæc nostra, cui et Sichardina, aliæque consentiunt, fortasse melior ipsimet demum Scaligeri visa est. Latius porro ille in notis de hac fabula, deque mysteriorum inventione agit. Proprius ad rem Schurzleischius notat, *Βορραίων δὲν festum in Boreæ honorem institutum, Athenienses celebravisse, de quo multa sunt apud Herodotum et Hesychiūm, multa etiam habet Spanhemius ad Callimachum*; nonnulla et nos supra ad num. 544, quo primum loco occurrit. Adde quod Hermeas Platonius apud Enstatium ad Dionys. vers. 425: *Βασιλευὴν πατέρα τὴν Ὀρεθθίαν κατὰ κρηνοῦ ἵκοντο ἰσοθίγα ἄνθρωποι Διὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ τῶν πρώτων λεγόμενα ἄρραγιν αὐτῆν ἐπὶ τοῦ Βορρέα.*

Ibid. *Ex quo de Perseo*. Superiori proximo anno primus Palatin. ms. hæc annexit, et quæ

subsequentem periocham de Phrixo spectant verba *secundum quorundam opinionem*, continenti serie isti subjungit. Fortasse iisdem verbis et hanc conclusit, et subsequentem auctor inchoavit: congruit enim utriusque recte ea clausula. Precedentem de mysteriorum inventione Sichardus in unum conflavit cum ista ad hunc modum: *Sub hoc et mysteria ceperunt ea quæ de Perseo dicuntur*. Scaliger, triennio hæc de more antiepat: quod autem pronuntiat in notis, locum Perseo hic non esse, siquidem nepos fuit Acrisii, qui 43 annis post hoc tempus regnare cepit, in promptu est retulere ex varia antiquorum his de rebus sententia. Vetustus chronographus apud Clementem lib. stromat. i, ex cuius hic fortasse loquitur sensu Eusebius, annos quindecim numeral a raptu Ganymedis ἐπὶ τὴν Περσίδα στρατείαν. Nosler si Persæ nativitate ex Danae et Jove notat, sive illud, quod subire coactus est per mare in arca lignea cum matre conclusus, mortis discrimen, omnium optime cum illo consentit. Verum quis nescit, quantum isthuc fabularum sit? Confer Hesiodum in theogonia, Varronem apud Servium ad lib. v. Æneidos, Zenobium parræmiographum, et quod superest mythographorum.

Col. 301. *Lamprides*. Synecellus solos *triginta* enumerat: faciunt vero cum auctore nostro etiam excerpta barbaro-latina, notante Scaligero.

Ibid. *Ægyptii*. Legit Scaliger: *Ægyptii per nonam decimam dynastiam suo imperatore uti ceperunt*, etc. In notis monet, scriptum fortasse in Græcis *αὐτοκρατορεῖσθαι ἤβρατο*: sed cum alias quoque dynastias snos *αὐτοκράτορας*, aut βασιλεῖς habuisse compertum sit, quid Eusebius dicat, se non capere proflitetur; ac porro præferre se alterius ms. lectionem, quæ habet *Ægyptii xix dynastia, quorum primus Sethus annis 53*. Ego illud ita explicio ex Diodoro pag. 38 et seqq. Cum Amosim, crudelissimum regem, a suis destitutum, atque odio habitum, Actisanes Æthiops regno spoliasset, hoc mortuo, Ægyptii sui juris facti, *Mendem*, seu *Maronem*, indigenam sibi præfecerunt. Hoc autem ipso summa in pace defuncto, longum ἐπὶ νεκρῶν πέντε interregnum fuit: quo demum elapso tempore, *Ceten* (Κέτην) sibi regem elegerunt. Porro non alius hic est ab Eusebio Setho, aut certe cum nullo propius, quam cum hoc primo xix dynastie rege, sive quoad nominis, sive quoad temporum circumstantias, congruit. Synecello dicitur

Κέτος, quod nullus dubito pro Κέτος scribi, barbara terminatione ad Græcæ lingue ingeniam inflexa: Eusebii autem *Σέτας*, tantum non eadem scriptura est. Quod igitur hic ait, tum cepisse Ægyptios suo imperatore uti, anarchiam illam quæque etatum notat, qua nullo imperatore utebantur: fortasse etiam suo dixit, quod ab Actisane Æthiops usurpata pridem potestas fuerat. Cætera quæ hujus personam atque etatem spectant, ediscere est a Perizonio origin. Ægypt. c. 13.

Col. 299. *Secundum quorundam opinionem*. Refutat Schurzleischius ipse Scaligerum, insultantem Hieronymianæ interpretationi, *secundum quosdam*. Quid enim, ait, sodes, tandem, κατὰ τοῦτους ἔλαβεν τιναν, aliud notat, quam *secundum quorundam opinionem hinc atate*? Refugit porro loem corruptum Synecelli ad hunc modum: Κατὰ τοῦτους Φερίων ἦν, ὅς ἔλαβεν... ἄρα τῆ ἀδελφῆ Ἑλλά, πρώτων κρηνοῦν ἰσοθολοῦσαν. Κατὰ δὲ τιναν ἔτρεξε πλοῖον, x. τ. λ. Ac probo, inquit, quæ scripsi, e scholiis ad Apollonii lib. i, v. 256, ventustissimis, ubi ita legitur: Ἀέγυπτος δὲ, ἔτι, Ἑλλὰς, καταπεσοῦσα, ἀρραγίον: τῶν Φερίων κατὰ Διὸς βούλησιν ἐφέρετο, παραίνων αὐτὸν, ὃ κρείος, διαπέσει αὐτὸν εἰς Σαυθίαν. Ἐνοιὸν δὲ φασιν, αὐτὸν ἐπὶ κρηνοῦ ἀπέβουσαν πλοῖον. Διονύσιος δὲ ἐν β' κρήν τρησι Φερίων τρέφετο γενέσθαι, καὶ συμπηλαμαίναν αὐτῶ εἰς Κολχίδος. Primam opinionem tuetur Pausanias Boet. cap. 34, et plurimi τῶν μυθολόγων. Alteram probat Diodorus lib. iv, ubi ait διαπέσειται γὰρ αὐτὰ φασιν ἐπὶ νεκρῶ, προσηρῆν ἐπὶ τῆς πρώτης ἐγώσεως κρηῶ. Tertiam denique sectatur Apollodorus lib. i, ubi eadem verba e Dionysii Argonauticis citantur, quæ sunt in scholiis Apollonii, et quæ Eusebius Palæphato aseribit. Porro pro *per mare* in omnibus Palatinis legitur *per ærem*. Quidam eodd. ea verba plano omittunt. *Per mare* lectionem Apollonius tuetur, quando, lib. i Argon., vers. 256, canit:

Ὅς ἔφαθεν καὶ Φερίων, ὅς' ὄλετο παρθένος Ἑλλὰς,
Κόρυα μιλαν κρήν ἄρ' ἰσπαύσασαι.

ὄλετο Ἑλλὰς, scilicet, ubi ad fretum, quod inter Chersonesum et Sigenum est, perveritum fuit. Ibi nempè Helle, mari extincta, *Hellespontii* nomen mari indidit, quod omnibus est notum. Alii cum schollasta comici ad nabes, vers. 256, Φερίων, quam Φερίων, scribere malunt. Vide Plutarchum, περὶ ποταμῶν, circa finem, ibique [Ph. Jacobum Maussæum. Demum Scaliger prolixè in notis de insignibus navium quæ apud ve-

teres παράσημα dicebantur, ea quibus navis ipsa appellabatur, disputat, quem adito si libet. De Palæstati autem testimonio notat, non τρωϊά αριετον dici, sed ἐπὶ πρόσω των χρημάτων: pro quo malim equidem τῶν πραγμάτων legi, quemadmodum in Oxoniensi ac Londin. codd. habetur, et quod proprius accedit ad nutritorem, quem ait Eusebius, sive pædagogum aut œconomum. Cætera e mythologorum vulgo repetet.

Col. 301. *Thebis*. Nomen *Thebis* Scaliger prætermittit: demum vero recte in notis: Nycteus, inquit, sub Epopeo, rege Sicyoniorum, erat tutor Labdaci, Cadmi ex filio Polydoro nepotis. Quare ante Epopea necesse est hæc contigisse, et magnum anachronismum commissum fuisse. Horum anachronismorum culpa non in Eusebio, sed in auctores quos sequitur, confertenda est. Inde evenit, ut idem gestum pluribus locis ab eo referatur pro diversitate auctorum, quos sequitur. Hæc ille. Confer que paulo ante nos hæc de historia diximus, qua iterum inferius recurrit. Syncellus laudatus Schurzleischius, primum sub Cecrope, deinde ex aliis auctoribus sub Pandione contigisse hæc affirmat.

Col. 302. *Bellum quod sub Eumolpo*. De hoc bello ita Apollodorus lib. iii: *Confato inter Athenienses et Eleusiniis bello, Eumolpus ascitus ab Eleusiniis, magno cum Thracum exercitu openlaturus advenit. Cum vero Erechtheus de eventu belli oraculum consulisset, responsum accepit se victorem fore, si unam flitrum immolare vellet, etc.* Pausanias in Atticis, c. 38: *Commissa inter Eleusiniis et Atheniensibus pugna, hinc Erechtheus rex, illic Eumolpi filius Immaradus ceciderunt. Arma inde his conditionibus posita, etc.* Sed et Cicero, orat. pro Sextio, cap. 21. ad Erechthei tempora hæc refert. Scaliger præterea Accessodorum laudat apud scholiamem Oedipidis Colosæ. Verum Clemens Alexand. Strom. i, τὸν Εὐμόλπου πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον κατὰ Πρωτόν ait contigisse: quod si verum est, debuit in Eusebiana recensione ista, ut minimum, post adhuc annos duodecim collocari. Schurzleischius mavult, ad ipsius Proeti annum decimum tertium referri, qui cum Erechthei postremo concurrir: idque ait etiam Petavio probari. Ego cur tandiu usque differatur, causam nullam video. Confer Harporationem in ἐρεχθίδια, et Iona Eripidis, ac si libet. Scaligerum in notis.

Ibid. *Melampus*. Schurzleischius genealogiam Melampodis e Dierichida apud scholiamem Apollonioi ad lib. i, vers. 151, laudat: Ἀμφιδόμος δὲ τὸς Κρηθίους, τοὺς Αἰδίου, τοὺς Ἑλλήνων, τοὺς Διὸς καὶ Δωριπέτης, γίνετα Μέλάρκου. Cætera pete ab Apollodoro lib. i, et scholiamem Homeri et Theocriti ad idyllion ut. Adde et Pausaniam in Messeniis, c. 36.

Ibid. *Pythium*. Ita plerique omnes, sique melioris notæ codices. Apud Pythium legunt: alii *Thitium* et *Pythiam*. Mallet Schurzleischius: Apud Pythium *Pythia* vates prima *Phemonoe*, etc. Sane enim, inquit, προφήτις, vel πρόμαντις, quo utroque nomine ea insignita est, Pythiam designat. Πηθὸς et Δελφοί una eademque urbs erant: et quod Scaliger pronuntiat, Πηθὸς neque est Pythius, neque Pythium, omnino falsum est: Stephanus enim, adnotante Salmasio, non semel Πηθὸν hanc vocat. Porro laudatur etiam Scaligerum Pausaniam locum in Phocidis, c. v, qui geminus Eusebiano est: Φημονὴν πρόμαντις τοῦ Οὐσὶ πρότη, καὶ πρότη τὸ ἔξάματρον ἴσι. Strabo lib. ix, πρώτην Φημονὴν Ἀπολλωνοῦ Πηθὸν vocat. Sed et Proclus in chrestomathia apud Photium cod. 239, Phemonoem vatem Apollinis, que hexametris oracula edidit, primam ait τὸ μῦθος invenisse: Pintarchus, lib. de Pythie oraculis, ipsum illud hexametrum exscribit. Sunt autem qui istud inventum ad vetustiores referant; et sane Clemens i stromat. cum Phemonoen herœicis versibus oracula fundentem laudet, ejus tamen carminis inventionem non ei tribuit, sed Phnotæ, quam uxorem Icarii dicit. De ejus quoque temporibus non convenit, ut ait Scaliger, inter scriptores: sunt nempe qui sub Acrisio hæc statuunt. Verum hæc levior differentia est. Quod autem ait dudum laudatus Clemens, eam εἶσα ἐπὶ, viginti septem annis ante Orpheum claruisse, emendat perquam erudite Simsonius in ἑκατὸν καὶ ἐπτά, centum et septem: aliter longe nimis ab aliorum calculis ableret, atque ab ipso Eusebio, qui Orpheum annis ab hinc ferme centum refert.

Ibid. *Tantalus*. Vitiligat de more Scaliger, qui ex Hieronymiana interpretatione suspitionem ait posse incescere, tunc primum vocatos Meonas, cum illis imperare cepit Tantalus. Ad hæc hallucinationem esse ait Eusebii, ait auctoris, unde hæc habuit, dum Phrygiam attribuit quod est Lydiæ; Lydiam enim, non autem Phrygiam, dictam esse Meoniam a Meone fluvio. Satis autem erudite Schurzleischius, cum

in primo Palatin. ms. male haberi *Phrygias petit Tantalus* adnotasset, eorum subdit Tantalum Phrygias rexisse: qui prius Meones sunt vocati, poetarum proliis sapit fabulas, vel certe vetustissimam, quam accuratam et recentiore geographiam. Strabo, lib. xiv, p. 665: Οἱ ποιηταὶ δὲ, μάλιστα οἱ τραγικοὶ, συγγινόντες τὰ Ἵθνη, καθάπερ τοὺς Τρώας, καὶ τοὺς Μυσηὶς, καὶ τοὺς Λυδοὺς, Φρύγας προσαγορεύουσι, καὶ τὰ ἔζη. Idem lib. xi, p. 571: Οὕτω δ' ἐν Ἰλλυακτὰ ταῦτα ἐν ἀλλήλοις, ὡς πολλὰς ἐλέγομεν, ὅτι καὶ τὴν περὶ τὸ Σπυλοῦ Φρυγίαν οἱ παλαιὸι καλοῦσαν, ἄρηνον, εἶτε τῆς μεγάλης, εἶτε τῆς μικρῆς μέρος ὄσαν, ἣ καὶ τὸν Τάνταλον Φρύγα, καὶ τὸν Νέστορα, καὶ τὴν Νέδορα, καὶ τὰ λοιπὰ. Solinus, caput *Meonice Sisyphus, Tantalus* antea dicta. Stephanus. *CHRYAOS* πόλις Φρυγίας. Sane Pausanias Corinth. cap. 22, Ἰδὸν εἶπε Τάνταλον ἐν Σπυλοῦ τὰρον ἰδέας εἶπον. Quare tum Lydis, tum Meonibus, tum Phrygiis, si voces juste capias, imperasse Tantalus dici potest. At Malala, quando, p. 98, e Dydimio Tantalum vocat τῆς Μυαγίαντος γῆρας βασιδέα, atque τοὺς τοταγοῦσι τῆς Εὐρώπης γῆρας, accenset, λέγειν λέγει. Persus enim postmodum ἔκτατος τῆς Μυαγίας ibique regnum constituit. Vide Eusebium num. 707, et Strabonem lib. viii, pag. 377. Deinde Mycenæ quidem Europæ erant, non vero Lydia, ubi tamen ab omnibus aliis Tantalus sedisse dicitur. Adde in Scaligeri editione biennio hæc anteverti.

Col. 301. *Prætes*. Hæc refert Apollodorum lib. ii, scholiamem quoque Homeri ad Iliad. lib. xiv, vers. 319, et Perizonium ad Ælianum lib. iii, var. hist. cap. 42.

Ibid. *Ob raptum Ganymedis*. Hæc Scaliger ante tres annos refert, libris plerisque aliis contradicentibus. Primos Palatinus, referente Schurzleischio, habet, *ob raptum Ganymedis, et Troi patris Ganymedis, et Tantalus bellum, etc.*, cui lectioi Siehardi et vetus alia editio concinit: tantum quod *Trois* rectius pro *Troi* legunt. Sentit porro noster, quæ et vetustiorum auctorum sententia fuit, a Tantalus raptum Ganymedem, non ab Iove. Dicitur tamen Ius, frater Ganymedis, non Tros pater, adversus Tantalum depugnasse. Cætera notiora multo sunt, quam quæ exponi indigeant. Quod facti epocham spectat, tradit Eustathius ad Iliad. Y, visum nonnullis ἐπὶ τοῦ Μένουος, sub *Μίνοος*, raptum illum contigisse: alius autem multo vetus chronologus apud Clementem, Strom. i, repetit ab annis post Idæ incendium sexaginta quinque. Hæc ratione. Trois ætas ad numer. 531

plus minus pertineret, siquidem Corybantum ævo incendium accidisse, in confesso est apud veteres: Corybantæ autem ad num. 474 referuntur. Addam de Phanocle elegiaci poeta, ejus ἔρατος sive xalot ad antiquos laudantur, et quem idem Clomens, lib. vi stromatum, Demosthene recentiore facit.

Col. 303. *Tityus*. Palatin. primus ms. *Tityo*, pro *Tityus*: et mox *Tityonius* autem tempore, cum Parmensi atque editis vetustioribus libris. Confer que ad geminum hunc locum ad Eusebii præfationem diximus. Denuo Schurzleischius: Erudite Tityi, inquit, ab Apolline interfecti, historiam fabulis palam accenset Strabo lib. ix, p. 423. Porro consulendus est de eo omnino Apollonii scholiasta ad lib. i, vers. 760, ubi eum Apollo βότατος, ὅτι πολλὰς ἰόν, occidisse perhibetur. At Pindarus Π. 6. 3, vers. 160, βλάτ' Ἀργεμῶος confectum esse tradidit. Sane, si Phemonoe, prima Pythia, hoc tempore vixisse concedatur, Apollinem ab eo non fuisse alienum, liquido constat. Deinde, si eum Tantalus vixit Phemonoe, comvus sive fuit Tityo. Nec adeo satis perspicio, cur Scaliger adhuc videatur a Clemente Alexandrino probandum esse, τὸν Τάνταλον συγγινόντα τῷ Τίτω. *Tantalum fuisse superamem Tityo*.

Ibid. *Isthmia*. In confesso est apud veteres, ludos Isthmicos in honorem patruelis sui Melicertæ, Glaucum, Sisyphi filium, instituisse: et si Pausaniam audimus, in Corinthiacis cap. 2, ipsum Sisyphum, qui cum Melicertem offendisset expositum, in isthmo humavit et Isthmicos in ejus honorem ludos instituit. Quod igitur ait Hieronymus, sub quo, imo ipse etiam Eusebius ἐπ' ὅ, ut ex Græco apud Syncellum liquet, pro ἐπ' ὅ, propter quem, Scaliger acri stylo reprehendit, quod et poterat benigne interpretari. Minus ipse bene hanc historiam ad num. 661 sive ante sexennium collocat, cum satius fuisse e contrario, ab hæc ipsa Pontæca, et nostra, juxta melioris notæ codicum fidem, recensione uno alteroque apud Syncellum liquet, quandoquidem et vetus chronologus apud Clementem, lib. i stromat., a raptu Ganymedis ad expeditionem Persæ, ὅτε καὶ Γλαυκὸς ἐπὶ Μελικέρτῃ τὰ Τάμεια ἔθρακεν, quindecim annos interponit. Demum neque illud bene habet ad veterum saltem librorum fidem, quod huic periochæ subjungit Scaliger, eodem tempore habitæ sunt. Historiam, si libet, repetet ex Pausania in Atticis c. 44, et Strabone lib. viii, etc.

Col. 303. *Pelops*. Præcedenti proxime anno Scaliger, subsequenti Palatin. primus ms. et vetustiores editiones hæc assignant. Satis æque omnes bene. Clemens 1 stromatum, καὶ εἰ Ἀχαιοὶν Πέλοπος ἀπὸ Φρυγίας ἢ διὰ θάλασσαν, καὶ Ἴωνος εἰς Ἀθήνας ἔφερεν. In quem locum, tametsi vulgo laudatum chronologis, non videntur, quæ Schurzleischius commentatus est, omittenda. Ex Pausania, ait, liquet tam Achæum, Ionis fratrem, Deucalionis fuisse ex Hellene, quam Epæum e Protogenia, pronepolem. Porro Epæi temporibus Cœnomæum vicisse Pelops, atque adeo Endymion, Epæi pater, una generatione major fuisse Pelope, apud eundem docetur. Consequitur proinde, quod Epæus, Ion, Achæus, Pelops, Acrisius, æquales fere fuerint. Et paucis interjectis, iterum e Pausania Corinthiac., c. 16, et Apollod. lib. 1, aliisque veterum, satis liquet, fratres fuisse gemellos Prœtum et Acrisium, filios Lyæi, qui de regno inter se disceptarunt. Jam si sit Pelopis ætas ad Cœropis et Prœti tempora accurate ab Eusebio relata, et saltem statuatam, Pelopen, cum Hippodamiam duceret, annos xx fuisse natum, conjugamque e num. 704 reliquum ejus vitæ tempus cum antea, sequetur, *μακροβίον* eum fuisse e numero, et ad 115 ætatis annum pervenisse. At Malala Pelopen non per annos LVIII, sed XXXII imperasse assertit. Robinsonus ex Eusebio, et Gobelius Persona Cosmodr. æt. III, cap. 13, per annos LIX Pelopen regnasse volunt. Ipse Eusebius in Græca Scaligeri sylloge, lib. 1, pag. 30, annos tantum XXX ei ascripsit, quamvis adiciat, alios isti LXIII, alios LXII annos tribuere. Male enim pro *v* in Eusebii Græci *v* legitur, cum priorem scripturam Syncellus p. 10 etiam agnoscat. Ego reputo eam annorum regni varietatem inde esse ortam, quod aliqui chronologorum annos regni Pisatidæ tantum adnotarint, aliqui regni Argivorum, aliqui denique regni Peloponnesiaci. Οἱ μόνον γὰρ, inquit Eusebius, Ἀργείων, καὶ Μυκηνῶν, ἱστοροῦσι Πέλοπα βασιλεύσαντα, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς Πελοποννήσου. Subsumendum ergo est, multo ante quam Mycenarum imperium adipisceretur, Pisaticum eum tenuisse, ibique adeo diutius quam Mycenis, etiam regnare potuisse. Nec hoc prætereundum est, quod pro Pelope, per annos illos LVIII, Perseum Mycenarum imperio præfuisse, statuat Cappel- lus, veterum testimoniis non destitutus. Alii, ut e Georgii Syncelli edit. Par., p. 156, clarum est, Pelopen tam in Argivorum quam Mycenarum

regem latereculo omittunt. Adde eundem Syncellum p. 125, et Thucyd. α' συγγραφήν. Integrant, si libet, historicum repetere a Biodoro, lib. IV, omnium luculentissime enarratam.

Ibid. *Perseus*. Quoniam veteres libri omnes Perseum Erechthæi fratrem dicunt, manifesta tamen, ipso teste Scaligero, luxatio verborum est, quæ ad Cœropem spectant, ut in Pontacena, atque adeo nostra editione exhibentur, et Græca ipsa præferunt penes Syncellum. Quod autem ne sic quidem historiae consultum, cum Cœropis iste ex veterum omnium consensu non frater Erechthæi fuerit, sed filius, et natus quidem maximus (cui regnum, dissidentibus reliquis fratribus, Metione et Pandoro, Xuthus Erechthæi gener adjudicavit), factum opinor memorie lapsu in auctore nostro, qui fratrem scripsit pro filio. Nihil quippe tam et facile admissum, et venia dignum, in eo præsertim qui temporum atque historicarum congerie tanta distinebatur. Mirum hoc magis, errorem ad hæc forme tempora nemini suboluisse, nisi si fortasse Gobelino Personæ, qui, adnolante Schurzleischio, Cosmodr. æt. III, cap. 13, de suo videtur substituisse, *Erechthæi temporibus*: aut nescio qui alio antiquario, qui ad veteris libri oram hæc olim adnotavit: Alii tamen Cœropem Erechthæi filium scribunt, sed neque Perseus ejus est frater.

Ibid. *Gorgonæ*. Parmensis aliqui codices habent *Gorgonæ*: rectius deinde Palat. *spectatores sui* legunt pro *sua*: Scaliger suos. Minus autem bene *mentis inopes*, pro *impotes et peribet scriptorem*, pro *præbet*. Fabula apud mythologos et poetas ita prostat, ut si quempiam laudare velis de nomine, abutaris operam.

Col. 303. *Pegasus*. Refert hæc Scaliger triennio ante, primus Palatin. ms. post adhuc annos quinque. Schurzleischio videtur Hieronymus logisse in Græco κατὰ τινος γυναικός, pro τῆς γυναικός, quæ, ait, verba indicant, a Medusa Pegasus fuisse ante possessum. Mythologi etiam volunt, e Medusæ sanguine eum exstitisse. Vide Pindari ad Olympia enarratores. Scaliger multa denuo de navium parasemis, deque isto Bellephontæ, quod erat Pegasus alatus equus. Recitat et Palæopati verba, qua habes cap. 29, Ὅνομα δὲ ἦν τῆς πόλεως Πήγασος, ὅς καὶ νῦν, κ. τ. λ. Cætera peto e mythographis, Hygino, atque aliis.

Ibid. *Cyrene*. Atque hæc Scaliger ante biennium refert: qui cum observet in notis ex Pindaro, debuisset conditum Cyrenarum referri dū

post, sive decima septima generatione a Medea: hæc tamen perquam vere subdit, quæ interest apponere: Hæc omnia, quæ de eadem re his, ter, quater repetuntur ab Eusebio, sunt ex diversis auctoribus. Non enim ea est culpa Eusebii: tantum abest, ut potius eo nomine illi plurimum debeamus, quod quæ sparsa erant apud auctores, eum suis epochis signata in hunc canonem sum coniecerit. Neque aliter debent facere qui canones chronicos scribant. Hoc unum non laudo, quod nomina auctorum, unde excerptis, non apposuit. Hactenus ille. Cætera quæ hæc spectant, præoccupavit Schurzleischius. Pro *Cyrene civitas*, alii, inquit, codices habent, *Cyrenes civitas*, quomodo *flumen Galesi*, est apud Horatium. Sanè Cyrenem etiam Silius lib. XI, antiquam *Bullii urbem* vocavit. Vixit autem Cyrene eodem, quo Cadmus, tempore, Ἀριστοτέλιος γὰρ τῷ Ἀπῶλλωνος καὶ Κυρήνης Ἀποστόλων τῆν Κάδμου συνεστήσαν, est apud Pausan. Phocic. cap. 17. Jam Cadmus secundum quosdam XIV ab hoc anno Thebis regnavit, ut patet e num. 693. Ergo potuit sane fieri, ut circa hæc tempora primum Cyrene urbis sit condita. Georgio Syncello, edit. Paris. p. 162, *Κυρήν* vocatur, dialecto fortasse neogrecæ, nisi legendum *Κυρήνη*, ἢ καὶ *Κίρη*, ut innatur, eam in sacris Litteris, Amos IX, com. 7, alibi que, *Kir* vocari. Aristotei illius, a Pausania memorati, meminit etiam Justinus lib. XIII, cap. 7, ubi, etsi omnia truncator ille Troi disturbat, nolim tamen cum Marshamo, aut Simosio, Aristotelem pro eo reponere. Aristæus, non nego, ab Aristotele illo plane est diversus, neque eum eo commutandum, quod tamen ad Stephanum in voce *KYPHNH* fecit Thomas de Pinedo. Eum interim a Justino cum Aristotele, quia Aristæus Cyrenæ erat filius, confundi, mihi amplius non est dubium. Vide omnino optimum Apollonii schol. ad lib. II, vers. 503. Porro ergo si Cyrene, Hypsæi filia, condidit Cadmi jam tempore Cyrenem, non animadverto tantum, quantum Scaliger commisit, colonia tantum eo denique deducta multis post annis mihi videtur. Pausan., Lacon. cap. 14, Ἀργείων δὲ, inquit, καὶ τῶ στίδιον μετασχέδον τῶ Θρησίου Βάττω, καὶ Κυρήνην οὐκ ἔσαν σὺν ἐκείνῳ, καὶ Δελφῶν παρατρέψαντες τοὺς προσγόνους, λέγουσιν. Eadem tradit Georgius Syncellus, p. 212, edit. Paris., cuius verba hæc sunt: Θρησίου Κυρήνην ἔθεσαν κατὰ γῆρας. Legendum *Θρησίοι*. Pro *Θρησίοι νηρωδοῖται* male idem legitur *Θρησίοι* apud

Eustathium ad Dionys. vers. 209, p. 38. In locis tamen datis Kuhnii ad Pausaniam, et Eusebiana sylloge, *οὐκ ἔσαν* legunt, non *οὐκ ἔσαν*. Gausam nondum perspicio. Græce enim tam *οὐκ ἔσαν*, quam *ὄν* *πῶται*, recte dicunt, jam olim n. Stephanus probavit. Deinde sive dixerimus Cyrenem, que, secundum Serv. ad *Æneid*. lib. I, civitati nomen dedit, sive Antenoridas qui Battum, Pindaro II. θ. ἰ auctore, benigne exceperunt, ante ipsum Battum in hæc regione fuisse, ille tamen Battus *κτιστής* quidem, et *οὐκ ἔσαν* etiam, Cyrenes erit, non vero τῆς πόλεως, in qua *κτιστής* tantum seu *οὐκ ἔσαν* erat, sed τῆς γῆρας, quæ Dion Cassio ἢ *περὶ Κυρήνην Ἀθῶνα* vocatur. Hæc Cyrene regio, *Κυρήνη* etiam, ut reor, aliquando vocata est. *Θηροδοῖται*, ἑπιστάτου Κυρήνης, memoria celebratur menologio 2 martii, in typo *μονῆς* S. Sabbæ, cap. 21, et in horologio, S. S. a. Sic Suetonius c. 2 *vespas*: *Quæstor Cretam*, inquit, *et Cyrenas provinciam forte cepit*, hoc est, legatus et prætor Crete et Cyrenæicæ constitutus est. Vide Norisium ad cenotaphia Pisan. dissert. II, pag. 224. Namque et *ὁ Κυρήναιος* non tantum dicitur *ὁ πόλιος*, sed quoque, qui adjectum in regione natus est, quomodo etiam a Catalo Cyrenæ vocata sunt *laserpicifera*, quia scilicet, juxta Strabonem, lib. XVII, p. 839, ἴμαρται τῆ Κυρήναια γῆ ἢ τὸ σίκερον φέρουσα.

Col. 305. *Debbora*. Eadem in Græcis apud Syncellum ferme sunt verba, ut ab eodem Eusebio exemplari cum ipse, tum chronici paschalis auctor, quem laudamus, accipisse videantur. Propositum porro tenet Eusebii qui annos servitutis sub alienigenis seorsum non numerat, sed cum judicium annis comprehendit.

Ibid. *Ion vir fortis*. Iure Scaliger, quod in Græco *πολέμαρχος* dicitur, verti maluisse *imperator*, aut *dux belli*, quam *vir fortis*. Attamen haud puto, Eusebium illud hæc gestum designare, quando ab Atheniensibus tradita Ioni fuit summa belli administrandi curæ Eleusinis, ut quoniam sub Eumolpo illud gestum est bellum, ita ad superiora, que eo spectant, tempora, sive ad num. 616 hæc de Ione ἔστι: sit referenda. Proprie enim aliud posterius notat quando ut ait Strabo lib. VII, post multa præclara gesta, et prudenter constituta apud Athenienses, τῶν γῆρας ἐπὶ ἡμῶν ἰκανοῦ κατεπαίνε: *regioni a se nomen factum reliquit*. Ita Athenienses Ionas fuisse appellatos, Ἴωνος οὐκ ἔσαντες τὴν Ἀττικῆν, cum Ion habitaret in Attica, tradit Aristoteles,